

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMERİN OLACAK!

KOMÜNİST BİLİNÇ İLE
BEDENİ SİLHAHA ÇEVİRENLERE
BİN SELAM!

EMEK VE YAŞAM HAKKI

Emek sorunu ve halkın başka ekonomik sorunları yalnızca silahlı devrim yoluyla çözülebilir. Kapitalizmin işleyiş ve geldiği noktayı kanıtlıyor.

SyF:3

AYAKLANMA VE BARİKAT U.İŞKİSİ

Birkez ayaklanma yoluna girdikten sonra, en büyük bir kararlılık ile ve saldırgan bir biçimde davranmak. Savunma her türlü silahlı ayaklanmanın ölümdür.

SyF:6

İÇ SAVAŞI KAZANMAK İÇİN

Karar alınca ve hayata geçirmede ısrarlılık ve moral üstünlüğü, devamlı olarak elde tutmak, iç savaşı kazanma bilmesinde önemli iki noktadır.

SyF:10

EKMEK VE YAŞAM HAKKI SİLAHLI DEVRİMLE ELDE EDİLİR!

Bugüne kadar komünist yayınlarda devrimin zorunluluğunun emekçi kitlelere anlatılmak için somut durumlarda yola çıktık. İçinde yaşadığımız ekonomik, toplumsal, politik durumun sinifsal anlamını uzan süredir ifade ediyoruz. Devrimci durumun sürekli olarak algınlığına, siniflar mücadelesinin devamı ve ileri aşaması olan iş savaşının her geçen gün yoğunluk ve sertlik kazandığını hem en yakın son yıllardaki Leninist yayınlarda da devamlı olarak işleniyor. Üstelik komünist ele alış bir çok yazarı tarafından her yılın ve boyutuyla irdelemiştir. Somut toplumsal ve sinifsal durum üzerine çetireleme farkı, bizinde, bütün reformistler ve oportünistler arasında en önemli farklılıklardan biridir. İçinde bulunduğumuz dünyanın en temel, yaşamsal ve kilit önemdeki farklılığı somut durum üzerindedir. Toplumsal gerçekler inatçıdır, kendisi herkeste kabul edilmiştir. Toplumsal ve politik koşulların teorik çözümleme yöntemi reformistlerle aynı olan kimi devrimci hareketlerin uzun süren devrimci iktisat, toplumsal yaşamın bu inatçı gerçekleri tarafından kırıldı. Dönemin net, açık tanımlanmış bir belirlemeyle yapılmışla birlikte, kimi de olsa yaşanan olayların altında devrimci durumun ve iş savaşının göstergeleri olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorlar. Böyle de olsa, emekçi sınıfın mücadele hedeflerini devrimci doğrulardan sapmamak, kitleleri düzen işçi kısmı istemlerle ayırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bizim devrimin zorunluluğu ve kaçınılmazlığı üzerine görüşlerimiz karşısında, oportünistler, reformistler ve onların etrafındaki sosyalistler düzen işçi sınıfı istemleri üzerinde ısrarla duruyorlar. Onlara göre silahlı devrim bugünün bir gerçeği değildir, kitlelerin acil istemleri gerçekçi değildir. Madem ki, toplumsal gerçekleri tartışacağız, o halde, biz de bu gerçeklerin ne olduğunu ve nasıl elde edileceğini göstereceğiz.

İşçi hareketinde, sendikalarda, meclisli kitle örgütlerinde, yasadışı partiler tarafın-

dan, sosyalist yayınlarda, mitinglerde, yürüyüşlerde bütün toplumsal alanlarda ve her toplumsal durumda binlerce kez, milyonlarca kez ifade edilen acil istemleri ve bunların sloganlaştırılması ele alalım. En yaygın olarak öne sürülen ve sloganlaştırılan acil hedef, iş, ekmek, özgürlük hedefidir. Bunun başka sloganlar izliyor. Faşist devlet güçleri tarafından yüzlerce insanımızın katılması, yokedilmesi, infaz edilmesi, sokakta evde, kryde, dağda ve her yerde katledilmesi (yaşam hakkımızın yok edilmesi) ile ilgili acil istemlerle ilgili sloganlar da ön planda yer alıyor. İlk sloganın güncel, sinifsal anlamını ortaya koyalım. Sloganda en son araya yerleştirilen "Özgürlük" hedefi altında en başta alınması gereken bir toplumsal hedefdir. Sorun sloganındaki sıralama değil, dıştanlardaki sıralamadır. Reformistler özgürlük hedefinden vazgeçmiyorlar ancak, özgürlük hedefini öyle bir ifade ediyorlar ki, herkes bunun geleceğin bir sorunu olarak kavrayıp ondan kaçıyor. Böylece kitleler için en acil sorun olan politik özgürlükler sorunu bütün oportünist ve sosyal reformist yayınlardan herhâlde bir sorunu olarak işleniyor. Öyleki politik özgürlükler olmadan, diğer sorunlar köklü olarak çözülemez. İşçi sınıfı ve devrimci müttefikleri politik iktidara el koyar, emekçiler için en geniş politik ve örgütlenme özgürlüğü sağlar ve bu özgür ortamdan yararlanan işçi sınıfı sosyalizme hedefine daha iyi bir şekilde hazırlanır. Politik iktidar ve bütün iktidar emekçi sınıfın eline geçmeden, politik özgürlüklerin iktidar güvencesi sağlanmadan ekmek sorunu çözülemez. Reformistlerin sloganlarında özgürlük sorunu yalnızca geleceğin bir sorunu olarak ele alınmakla kalmıyor, aynı zamanda sorunun çözümlenememesi, patlamasız, sızmasız olarak düşünülüyor. Daha önce defalarca belirlenmiş, yinelenen, politik özgürlükler sorunu bir devrim sorunudur. Devrim olmadan, emekçi kitleler politik iktidarı ele geçirmeden politik özgürlükler elde edilemez.

Ekmeğin sorunu. Savaşların getirdiği genel bir kıtlık sorunu değil ama, ücretlerin sürekli düşürülmesi, emekçilerin sürekli yoksulluğuna, işsizliğine dev boyutlara ulaşması sonucu halkın ekmek ve temel yaşamsal gereksinimlerini karşılayamıyor. Ekmek sorunu olarak gösterilen şey aslında, emekçi sınıfının bütün ekonomik yaşamını yalnızca bir ekmek sorunu olarak göstermek, yansıtır. Ama biz, shtylenenlerden yola çıkmaya karar verdiğimizde için için bu yasa üzerinde durmayacağız. Söylenen nedir ekmek sorunu halkın en acil sorunudur. Öyle kabul ediyoruz. Ve sorunu, siz ekmek sorununu nazal çözmeyi öneriyorsunuz. Toplu sözleşmelerde daha fazla ücret isteyerek mi, yoksul sık sık dile getirdiğiniz gibi, fiyatların dondurulması yoluyla mı halkın ekmek sorununu çözeceksiniz. Türkiye'de sendikalar otuz yıldan fazla bir süredir toplu sözleşme yapıyorlar. Her seferinde de yeni haklar alıyorlar, ama bu on yıllarca devam eden işlem işçi sınıfının ekonomik yaşamının daha da kötüleşmesini önleyemedi. Mevza fiyatlarının artışı m durdurma imi, metaya dayalı bir toplumda bunu hiç yapamazsınız. Sız ekonomist kafaya sahip olduğunuz sürece, bunu dünyaya sızlayamazsınız. Metaya dayalı kapitalist toplumda (bütün bu toplum Türkiye gibi ekonomik huzuldan derin olduğu bir yerde) ekonomik evrim ekmek sorunu dediğimiz şeyi devamlı olarak daha büyük bir sorun biçiminde her gün yeniden üretir. Sendikalar hiç değilse yıllarca içlerinde ekmek sorununu teret artışıyla, somut olarak, pratik ola-

Devrimin temel sorunlarına atkaya çıkmak
kosta olarak oportünistlerdir,
sosyal - reformistlerdir.

rak çözüme çabışlar. Biz reformist sol baskınlar ise tamamen soyut biçimde, İstifa halkın emek sorununu çözmeye kalkışıyoruz. Hem de sendikalarından daha geri bir kafa yapısıyla. Artık buranın tüm bu görevlilikleri reformist yöntemlerle, devrimsiz olarak halkın emek sorununu çözümler de çörelim. Bu durumda emekçi kitleler ancak sizinle alay ederler. Çünkü onlar, İstifa değil, somut olarak, pratik olarak bu sorun çözüme kalktılar, ama yaşayarak gördüler ki, bu ücretli emek sistemi öyle bir sistem ki, kendisi ortadan kaldırılmadan, yalpağı toplumsal sorunlar, sorun olarak kalmaya devam eder. Ama, siz reformistler, emekçi sınıfın, bu gerçekleri yaşayarak kavrayışın ve size inanmadığını da dünyada anlayamazsınız.

Emek sorunu silahlı devrimle çözülebilir. Kapitalist üretim biçimi, meta üretimine bağlı olarak, ekonomik bunalım içinde emek sorununu devamlı olarak daha büyük bir sorun biçiminde devam ettirecektir. Ekonomik bunalım, toplumsal ve politik bunalımla birleşti. BU DURUMDA ekonomik mücadele, toplumsal (ulusal) ve politik mücadeleyle iç içe geçmiştir. Sizin anlayışsızlığınız biçiminde ifade edelim, emek sorunu, iktidar sorunu ile iç içe geçmiştir. İktidar sorununu çözümeden emek sorununu çözemeyiz. Emek ve iktidar sorununu çözmek için bunalım çıngalştır. Devrimin bütün maddi koşulları olgunlaşmıştır. Emek sorunu ve halkın başka ekonomik sorunları yalnızca silahlı devrim yoluyla çözülebilir. Kapitalizmin işleyişi ve geldiği nokta buna kanıtlıyor. Her olay, her gelişme buna kanıtlıyor.

İşçiler ve onlar adına burjuvaziyle mesyaya okunan sendikacılar, yıllarca bu sorunlarla uğraştılar, ne var ki, kitlelerin ekonomik yaşam koşulları ancak silahlı devrimde köklü olarak değişebilir. Siz reformistler de uğraştınız, ama ne kadar uğraştınız? Uğraştınız siz de sendikacılar gibi emek sorununu ancak silahlı devrimle çözülebileceğini kanıtladınız olacaktır. Tabii sizin göreviniz, bunu almaktır, ayılmaktır. Devrimin ana, temel sorunu olan iktidar hedefini öne alacağınız, ikinci sorunları öne alıyorsunuz. Devrimin temel sorunlarını, arkaya atarak kesin olarak ortadan kaldırdınız, sosyal-reformist oldunuz. İktidar sorunu bir devrim sorunudur. Ne var ki, artık halkın en yaşamsal acil sorunları da bir devrim sorunu haline geldi. İçinde bulunduğumuz

Emek sorunu silahlı devrimle çözülebilir. Kapitalist üretim biçimi, meta üretimine bağlı olarak, ekonomik bunalım içinde emek sorununu devamlı olarak daha büyük bir sorun biçiminde devam ettirecektir.

toplumsal, politik ortada halkın bütün yaşamsal sorunları ancak ve yalnızca silahlı devrimle çözülebilir.

Kapitalizmin sömürü ve baskı sistemine, faşist devlet terörüne, katliamlara, infazlara karşı mücadele veren bütün devrimci, demokrat, ilerici emekçi her zaman tehlike altında olmuştur. Kapitalizmin ve faşizmin yaşam hakkımızı gasp etmesi, toplumsal yaşamın bütün alanlarını, politik faaliyetin bütün cephelelerini faşizmin demir üçkâğıtları altında güncel olarak sürekli olarak kazanmıştır. Bundan sonra da daha çok insanın yaşam hakkı faşizm tarafından gaspedilecek, kaba biçimde güncel olacaktır. Tekelci kodamanlar sınıfı, baskıyı artırmasın, her tarafa esdirmesin varlıklarını sürdürmesinler. Uluslararası insan hakları kurulları da, Türkiye'de insan hakları ihlallerinde belirgin artış olduğunu, işkencenin belirgin olarak arttığını ve sendikacı düşmana vardığını kabul ediyorlar. Politik rejimin bundan

sonraki yönelimi, askısına göre çok daha yaygın ve yoğun düzeyde kitle katliamları biçiminde olacaktır. Devrimin en temel sorunu yaşam hakkı sorunudur. Yaşam hakkı ise baskı altındadır, gaspedilmiştir, saldırıya uğramaktadır, faşist terör altındadır. Öyle ki politik rejim, ancak insanların yaşam hakkını yokederek, kendi yaşamını devam ettirebiliyor. Devrimin en belirgin, çarpıcı yanı budur. Bunu anlamayan, devrimin ana devrimci görevlerini de anlayamaz.

Faşizmi, insanların yaşam hakkını ortadan kaldırması, politik olarak kendini ifade etme özgürlüğünü tanımasını karşısında, yaşamı, ulusal varlıkları tehdit altında bulunan Kürt halkının direnişi, devrimin en önemli savaş konusunun bu alanda meydana geldiğini gösteriyor. Başka TC, Kürt halkının özgürlük mücadelesini emek, yaşam hakkına son vermek için ekonomik bakımdan hiç bir fedakarlıktan kaçınmıyor. Kürt halkı ise, ulusal olarak kendini ifade etme, özgürce yaşam hakkını elde etmek için hiç bir fedakarlıktan kaçınmıyor. Bu alanda en zor çarpışmalar gerçekleşiyor. Kürt halkı yaşam hakkını elde etmek, Türkiye halkları da yaşam hakkını elde etmek için mücadele veriyor ve bu amaçla silahlanıyor. Üç yıl öncece devrimde yitirilen "devrimci yaşam hakkı" sloganı yeni boyutlar kazandı. Artık silahlanmak yaşamaktır. Halk yaşam hakkını silah zoruyla elde edebilir. Halkın bütün yaşamsal sorunları ancak silah zoruyla çözülebilir. Kürt halkı bu bilinçle silaha sarıldı, Türkiye halkları yine aynı bilinçle silahlanıyor. Halk kitleleri artık biliyorlar ki, tekelci egemenlik koşullarında, faşizm altında yaşam hakkını sürekli olarak baskı altında olacaktır, yaşam hakları artık kapitalizm altında kalmamıştır. Kapitalizm altında, faşizm altında yaşam hakkı olamaz. Yaşam hakkı ancak kapitalizme ve faşizme karşı silahlı devrimle elde edilebilir.

İşçi sınıfı, emekçi köylüler, demokratlar, ilericiler, devrimciler toplumun daha geniş bir kesimini artan infazlar, katliamlar, işkenceler, askeri operasyonlar karşısında tiksini, nefretini, hoşnutsuzluğunu dile getirmek için eylemler yapıyor. Bu alanda çok çeşitli eylemler, protestolar deniyor. Hükümeti protesto gösterileri, telgraf pekmeşi eylemleri, oturma eylemleri, açlık grevleri vb. eylemler biçimlerinin tümüne de başvuruluyor. Ama

Halk yaşamsal sorunlarını ancak silah zoruyla çözülebilir.

yine de faşizm insan adına devam ediyor. Katliamlar bütün yuğunluğuyla devam ediyor, infazlar artıyor, kayıpların sayısında büyük artış oluyor, faşist terör en çirak biçimde uygulanıyor. Faşizm eğer yapıtlarının cezasını görmese, humdan cesaret alarak, katliamlarını daha da artırır. Olan da budur. Kitleler de bunun bilincine varıyor. Bu alanda ki kitle direnişlerinde sertleşme kaçınılmaz oldu. Kitle savaştını bu alanda da sertleştiğinin yüzlerce örneği var. Faşizmin insan yaşamına son veren terörü karşısına devrimci zor ve silahlı mücadele çıkarılmadan daha çok insanımız yaşamından olmaktadır. Faşist devlet yıkıldıktan, partizanlardan, kağıtüstü toplum' yıkıldıktan yaşam hakkını elde edemeyiz. Bugüne kadar yaşamın olaylar, tüm toplumsal gerçekler insanı biçimde bizlere bunu öğretmiştir. Halk kitleleri yaşam hakkını, kapitalizme ve ONUN politik zorunlarına son vermeden hiç bir biçimde elde edemez.

Bu konularda reformistlerin tek kılıcı ne öneriyorlar. Onlar meseleyi politik rejimi teğh etmekte, hükümetler üzerinde politik baskı yaratmakta, burjuvaziye İNSAN HAKLARI' derisi verecek çözümler sunuyorlar. Oysaki topağa düşen her insanımız yaşamıyla, egemenler silahlı devrim yoluyla devrilmelerine daha çok çok insanımız topağa düşeceğini biliyor. Ama burjuvaziyle uzlaşma yanlı reformistler için, insanlarımızın umutlarıyla karşılaştıkları gerçekler de keşif ediyor. Yaşam hakkını elde etmek için mücadele yönlendireceklerine, öantirleri hükümetleri' teşkil ediyor.

Burjuv diktatörlüğe karşı mücadelede halk direngen, militan bir tavır gösteriyor. Kitleler militan düzeye, uzun bir süreden geçerek, yükselerek ulaştı. Halk kitlelerinin mücadele sahnesindeki girişleri, bağmaz nitelikte değil. Burjuvaziyle bütün kapıları atamayan, buğlam koparamayan, humdan, uzlaşmaz, reformen, her şeyi yöntemlerle sorunlara çözülebileceğine inanıyor. Bu, halkın, burjuvazi ve kapitalist sistem karşısındaki kör insanın gösteriyordu. Halkın, egemenler karşısındaki kör insanın tümüyle sığınmasıyla birlikte, hiç değilse, bugün halkın önemli bir kesimi, burjuvazi karşısında, bilimli tavır alabilecek düzeye gelmiştir. Geleceğin ana yönü, halkın faşizme ve kapitalizme karşı militanlaşması yitirilmiştir. Olaylar devrimci yönde gelişim gösteriyor, halklarımız da devrimleşiyor.

Tutsak ailelerinin mücadele tarihi, halkın devrimleştiğinin en somut kanıtıdır. İlk öncelikle, burjuvazi partilerinin kapılarını

aşırıdan aileler, her seferinde ya kapıdan kovaluyor ya da aldıkları. Ama yine de kimselerine kapalı olan kapıları açmak için inatla uğruşuyorlardı. Yıllarca süren bu sonsuzuz uğraşları, tutsak ailelerine bir şeyi gösterdi: sorunları çözenin tek geçerli yolu uzlaşma değil, uzlaşmaz, ısrarcı ve devrimci mücadeledir. Tutsak ailelerinin adı artık yalnızca tutsak ailesi değil devrimci aileler ol-

**Artık silahlanmak yaşamaktır.
Halk yaşam hakkını
silah zoruyla elde edebilir.
Halkın bütün toplumsal
sorunları ancak
silah zoruyla çözülebilir.
Kürt halkı bu bilinçle
silaha sarıldı, Türkiye halkları
yine aynı bilinçle silahlanıyor.
Halk kitleleri artık biliyorlar ki,
tekelci egemenlik koşullarında
faşizm altında yaşama
hakkını süreklilik olarak
baskı altında olacaktır.
yaşama olanakları artık
kapitalizm altında kalmamıştır.
Kapitalizm altında,
faşizm altında yaşama olanağı
kalmamıştır, yaşama hakkı
ancak kapitalizm ve faşizm
karşı silahlı devrimle
elde edilebilir.**

maktadır. Çünkü onlar, artık devrimci mücadele yöntemleriyle devrimleşiyorlar. Devrimci ailelerin militan mücadele girişimi, halkın başka kesimlerinin mücadelesinde de işlemektedir.

Bugün, polisler, askerler silahlı mücadele karşısındayken, öfkelerini, nefretini dile getirmeyen kent ve köy halkı kaldı mı. Hangi kent ya da köy halkı devletin saldırısına uğramışsa, boyun eğmemiş, öksüz, karşı koyun. Direngen mücadele, politik saldırılarda olduğu gibi, günlük toplumsal sorunlarda da görülmüyor. Devrimci halk hareketlerinde halk yer edemez. Kent ve köylerin emekçi kitleleri ise artık devlet saldırılar karşısında militan karşı koyucu sürekli hale geldiler. Halklar artık susmuyor, boyun eğ-

miyor, diz çöküyor; direniyor, mücadele veriyor, dövüyor, ısrarcı oluyor ve aşkılıyor. Emekçi kitlelerin bilincinde kesin bir dönüşüm oldu. Bu, bir çeşit DEVRİMCİLİK'tir. Eski devrimci için zorunlu olan politik devrimden önce, halkın bilincinde, pratik tavrında kesin bir dönüşümün yaşanması gerekiyordu ve yaşanması gereken yaşandı. Kent halkı ve köy halkı bugüne kadar ki en derin, en ötekletici ve köktü alt-üst olma yaşıyor. Halktaki devrim, yıllarca süren mücadelelerin, kendiliğinden olayların belli bir noktada zirveye ulaşması sonucudur. Nitelik, niteliğe dönüşmüştür. Halktaki devrimden sonra, gündü ara politik ve toplumsal devrime gelmiştir. Kendi bilincinde, kendi içinde devrim yapan emekçi kitleler, gündü yasakları koşullarda devrim yapmak, düzene, koşulları ve yaşamın biçimini değiştirmek için yitirilmiş geçitler, sırtakalar.

Direnge, mücadeleyi, militan kitleler her bakımdan reformist hareketleri aşmıştır. Devrimci kitle bilinci, uzlaşmaz, yasaklı sol partilerin çok ilerisindedir. Kitleler yaşam koşullarını değiştirmek için devrimci mücadele yöntemlerine yönelirken, reformist hareketler ise ibretli, uzlaşmaz, reformist yöntemle yöneliyorlar. Arada hem savaşa fark ve hem de nitelik farkı var. Devrimci güçlerin öns kayıpla, yama da belere rağmen daimik ayakta olması, mücadeleyi sürdürmesi, gülerken, büyümesi ve güçlenmesini, halkın devrimleştiğinin en belirgin göstergesidir. Halkın önemli bir kesimi, evlatlarının devrim için feda etmeye hazır. Bunun için daimi değil keskin mücadele yöntemleri destek görüyor. Halk hareketi keskin çizgide geliyor.

Emekçi kitlelerin belli bir kesimi halen sorunlarını reformist tarzda çözülebileceğine inanmaktadır. Reformist köpek burjuvazi partileri de halkın bu kör insanın temsil ediyorlar. Ne var ki, halklar yaşayarak kesin biçimde öğreniyor ki, reformist, uzlaşmaz yöntemler sadece opalınmaktadır, sermaye egemenliğine boyun eğmektedir, devrimci, kuruluşa itaat etmektedir. Emekçi silahlı devrimci yönde geliyor. Ekmek sorunu ve yaşam hakkı yalnızca devrimci tarzda çözülebilir. Bu, Leninist tarzın benimsenmesi demektir. Leninist tarz demek, sorunları silahlı devrim yoluyla çözmek demektir. Olaylar, gelişmeler, yaşamın kendisi, her geçen gün, silahlı devrimci sorunlarının her kesme daha açık olarak hissettiriyor. Uzlaşma, ölümdür, savaştır, kuruluştur. Devrim yaşamaktır.

Ugur GÜNDÜZ

AYAKLANMA BARİKAT İLİŞKİSİNİ NASIL KURMALIYIZ?

Geçen sayımızda, bir askeri taktik olan barikat savaşının askeri teknoloji nasıl bağlanıldığını; askeri teknolojinin gelişimiyle birlikte barikat savaşının sınıf mücadelesi içerisindeki rolünün ve önemini nasıl değiştiğini ortaya koymaya çalıştık. Askeri teknolojik gelişmeleri hesaba katmadan barikat savaşını taktiklerini savunmaları askıncalarını gösterdik, ve yine askeri teknolojik gelişmeler nedeniyle günümüzde barikat taktiklerinin artık sadece bazı durumlarda hayata geçirilerek bir biçim aldığı, bu taktiklerin özünün savunma amaçlı olduğunu açıkladık. Bu sayımızda, bir savunma aracı olan barikat taktikleriyle, savunma ile asla uyumsuz ayaklanma arasındaki ilişki üzerinde duracağız. Ayaklanma ve barikat taktikleri üzerinde söylenen her şey, öne sürülen her öneri üzerinde bu kadar önemli durmamıza nedeni, yerel ayaklanmalar ve açık çatışmalar sürecine girilmiş olmasındadır. Gelişmenin bu aşamasında askeri taktiklerin doğru bir şekilde savunma savaşını kazanılması açısından belirleyici bir role sahipdir.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bir iç savaşını; yerel ayaklanmalar ve açık çatışmalar sürecinden geçtiğini gören ve kabul eden politik devrimci örgütler açısından, sınıf mücadelesinin içinde bulunduğumuz aşamada ve gelecekteki aşamasında işçi sınıfı ve emekçi halka, sermaye egemenliğine ve faşist devlete karşı nasıl savaşacaklarını; savaşırken hangi taktiklere ve savaş araçlarına başvuracaklarını gerektirdiğini anlatmak, coları bu konuda bilinçlendirip aydınlatmak temel bir önem kazanmıştır. Devrimin ayak seslerinin her geçen gün daha bir duyulduğu, bir

günlük gelişiminin, herşeyi dönelerinin birkaç yıllık gelişmesine bedel olduğu koşullarda, işçi ve emekçi yığınların acil veya temel isteklerini karşılamak artık fazla bir zaman almıyor. Bugün, tüm sosyal-reformist yapılarla oportünistler, işçi geçiş olan acil ve temel istekleri analayıp düşünüyorlar ve zaten emekçi yığınlar aynı şeyleri yıllardır dinleyip duruyorlar. Sosyal-reformist ve oportünistlerin dahi acil ve temel istekleri sahiplenir hale gelmeleri, artık bu istekleri analayıp işçi ve emekçi yığınlara yoksul halka haklarının bir ünemi kalmadığını bir başka kanıttır. İşçiler, emekçiler ve gençlik, şimdi, bizden nasıl savaşacaklarını, nasıl savunmaları, gerektiğini söylememizi istiyorlar. Ne yapacaklarını, hangi araçlara başvuracaklarını ve hangi taktiklere dayarmaları gerektiğini, zafiri nasıl kazanabileceklerini söylememizi istiyorlar. İşte bu nedenle, mücadele biçim, araç ve taktikleri üzerine yapılan tartışmalar, ortaya çıkan tartışmalar son derece önemli hale gelmiştir. Aynı nedenle, devrimci yapılar, sınıf mücadelesinin günümüzde ve gelecekte dayanması gereken yöntemleri üzerine giriş açıklarken son derece dikkatli ve bilimsel olmak zorundadır. Burada artık çözüken hegemonya, bir ajitasyona, yanlış bilgilendirmeye yer almamalıdır. Kurtuluş dergisinin 87. sayısında "Barikatların Öğrettiği" başlıklı yazısında ortaya konduğu görüşler üzerinde böyle durmamıza neden budur. Kurtuluş, parlak sözlerin ve barikat methiyelerinin güçlüğünü devrimci ruhuna ve çağımızın okumasında işçi yaradığını düşünmelidir. Ama, sözün yerini eyleme bıraktığı koşullarda, işçiler ve emekçi kitleler bizden

parlak sözler duymak değil, savaş nasıl kazanacaklarını ve bunun için ne yapmaları gerektiğini öğrenmek isteyeceklerdir. Bu durumda, barikat taktikçi savaş kazanmamıza yeterli midir? Bu sorunun bir yanını önceki sayımızda tartışmış olduk. Şimdi, bir başka yönüne değinmenin sırası.

Öncelikle yanıtlanması gereken soru şudur: Varlıklarımız aydınlatıcı özellik nedir ve neyi ifade ediyor? Gazî olayları, iç savaşta, gelişmekte olan devrimde, belirleyici olanın başlangıcını değil, sadece bir prova, iç savaşta, devrim yerindeyse, bir askeri gösterinin bilimsel bir ifade ediyor. Onun son aydınlatıcı özelliği, sınıf savaşının yeni bir aşamaya, yerel ayaklanmalar ve açık savaşlara geçişine yönelik bir işaret ve kesin bir şekilde kanıtlanılabilmektedir. Bununla birlikte, bu prova, gelişmekte olan devrimde yer alacak bütün koşulları, tam olması bile, önemli ölçüde göstermiş ve böylece devrimin kendisinin muhtemel ve hatta kaçınılmaz gelişiminin muhtemel ve hatta kaçınılmaz gelişiminin genel silaha halk ayaklanma bağlamında gerçekleştiği, devrimin kendisinin muhtemel ve hatta kaçınılmaz gelişiminin genel silaha halk ayaklanma bağlamında gerçekleştiği, bunun ise, zafiri uluşmanın birincil koşulu olduğunu göstermiştir. Ayaklanmayı nasıl ele almalıyız ve ayaklanmanın kuralları nelerdir? Bu soruların ele alınması. Ondan önce, Kurtuluş'un, içinden geçmekte olduğumuz süreci bir devrim süreci olarak gördüğümüz devrimin ayak seslerinin duyulmakta olduğunu, huzuna kadar gelen ayaklanmaların devrimde daha sık ve daha çok sayıda görüleceğini kabul ettiğini belirtmeliyiz. Kurtuluş'un, sadece işçilerin bu düşüncelerine duyduğumuz yok; tümüyle katılıyoruz. Buradan ne gibi bir sonuç çıkarabiliriz? Kurtuluş, buradan, askeri anlamda daha çok bir savunma aracı olan barikatların daha çok kurulması gerektiği sonucunu çıkarıyor. Oysa, her savunma veya direniş (ki aşağı yukarı aynı anlamda gelir) her ayaklanmanın sonu demektir. Şimdi, ayaklanmanın vazgeçilmez

*Sözün yerini eyleme bıraktığı
koşullarda, işçiler ve
emekçi kitleler bizden
parlak sözler duymak değil,
savaş nasıl kazanacaklarını
ve bunun için ne yapmaları
gerektiğini öğrenmek
isteyeceklerdir.*

kesallama güzetmenin zamanı.

Marx ve Engels, ayaklanmanın bir esnat olarak ele alınması gerektiğini, ve ayaklanmayla oynamayaceğini defalarca ortaya koymuşlardır. İşte, Almanya'da Devrim ve Karga-Devrim adı eserinden Engels'in, ayaklanmanın kurallarını ilâhî sözleri:

"Önce, ayaklanma, savaş ya da herhangi bir başka savaş kadar bir savurma; savurmalara, bunları savurmayan partinin yekûneniye yolayan bazı pratik kurallara bağlıdır. (...) Birincisi, eğer ayaklanmanın bütün sonuçları ne korkusuzca göğüs germeye işte yararlı değilseniz, ayaklanma ile hiç oynamamak. Ayaklanma, değerleri her gün değişebilen çok belirsiz büyüklükler ile yapılan bir hesaplar; dışman güçler her tür örgütleniş, disiplin ve netlik olmaksızın üstünliğine saldırırlar; eğer onların karşısına daha üstün güçler çıkarmazsanız, bozguna uğradığınızın, hayı yitirginizden renksizdir. İkincisi, bir kez ayaklanma yoluna girildikten sonra, en büyük bir kararlılık ile ve saldırmaz bir biçimde davranmak. Savunma, her türlü silahsız ayaklanmanın ölümlüüdür; ayaklanma daha dışmanları ile boy ölçüşmeden yitilir. Düşmanlarınıza, güçleri dağıtık olduğu sırada, birdenbire saldırın, ne kadar küçük olursa olsun, yeni ama günlük başarılar hazırlayın. İlk başarı ayaklanmanın size verdiği moral yükseletere sardırın. (...) Düşmanlarınızı, güçlerini size karşı toparlanmadan önünüzden koçmaya zorlayın." (age. Sf.126-127) İade.

Daha sonraki bütün devrim deneyimleri tarafından doğrılanan Engels'in bu sözleri, 1905'ten sonra Lenin tarafından daha da geliştirilip zenginleştirilmiştir. Ancak ele aldığımız konu nedeniyle, biz daha çok altın çizdiğimiz sözleri dikkat çekmek istiyoruz. Gü-

rdüğü gibi, Engels, ayaklanma sırasında, büyük bir kararlılıkla saldırmaz biçimde davranmak gerektiğini, savunma durumuna düşmenin, silahlı ayaklanmanın ölümlü anlamına geleceğini, başka türlü anlaşılmasına olanak vermeyecek bir açıklıkla ortaya koymuştur. Buna karşılık, Kurtuluş yazarı, işçi ve emekçilere, üzerdeki kaşınmaz ayaklanmalarda neyi öneriyor? Kendisinin deyimleriyle "askeri anlamda daha çok bir savurmaya amek" gibi olan barikalara başvurmayı... Görülüyor ki, barikat taktiğini güllere çıkan Kurtuluş, Gazi olaylarını "ayaklanma" olarak değerlendirmesine rağmen, yaptığı değerlendirmenin gerçek anlamı kavrayabilmiş değil. Çünkü, ayaklanma haline geçen kitlelere önerilmesi gereken şey, savunma araçlarına başvurma değil, kararlı ve saldırmaz biçimde davranmaktır. Aksini önermek, ayaklanma halindeki yığınları imtihan etmekle eşdeğerdir. Hal böyle iken, Gazi olaylarını doğru bir anlamda ayıklama ayaklanma olarak değerlendirmeye, orada kurulan barikalardan hiçbir şeyler öğrendiğini ileri süren Kurtuluş, asırlık yığınların düşman ve savunmadan başka bir şey önermiyor. Çünkü, Kurtuluş yazısının Eliniz altına ulaşması ve savunmadan başka bir şey yok. İşte, kendi sözlerinden bunun kanıtı:

"Emekçilerin yazarı sürekli bir mücadele, sürekli bir direniş halini almakta, barikalalar azan lazımlık durumlarında değil, her an sorunu olmaktadır. Organelerinin sürebileceği bir savunma halinde de hergünden önce bu koşulların bir devanları. Mücadelesi her an yonerebilecek, her an direnişlere karar verebilecek, fırsat kollayan bir yazarıda sürekli bir savurmaya örgütleyecek, her an barikalara kurabileceği bir emekçi özerkesi ihtiyacıdır bu" (ibid)

Kurtuluş yazarıms mantığını bundan daha iyi ortaya koyabilecek söz az bulunur. "Her an direnişlere karar verebilecek" ve "sürekli bir savurmaya" örgütlemek, sorun böyle konulursa, askeri anlamda bir savunma aracı olan barikalara önermekten daha güzel bir şey olmaz. Ama bu öneriden ikü-ör için mücadele halini çıkarmaz. Çıkma çıkma, kendini savunma bilimi çıkar. Savunma bilimiyle hareket eden kitlelerin iktidarı ele geçirme, devlet aygıtını dağıtma ve tüm üretilen araçlarına, bankalara ve topraklara el koyma bilimini taşınayacakları açıktır. Bu bilince erişebilmeleri için, her şeyden önce savurmaya ruh halinden ayrılıp saldırmaya ruh halini donanmaları gerekiyor. Bu anlamda, ayaklanma yoluna giren kitleler, ancak çok istisnai ve özel durumlarda bir savunma aracı olan barikat taktiğine başvurabilirler. Ama, bu istisnai ve özel durumdaki dahi, düşmanın maneviyatını ve dayanma gücünü, cesaretini kırar kırmas ayırmak ve saldırmaz pozisyonuna geçmek, düşmanı alt etmenin olmazsa olmazı koşuludur. Engels'in sözleriyle söyleyecek olursak, "savunma, her türlü silahlı ayaklanmanın ölümlüdür." Ve Gazi'de olduğu gibi, ayaklanma yoluna giren kitlelere savurmaya önermek, yenilgiyi bağtan kabul etmektir. Elbette, inanıyoruz ki, kitleler bir de ayaklanma yoluna girdikten sonra, işçileriyle de olsa açık saldırmaya, barikatın pasif taktiğine yağ tutaraklardır' (Engels). Emekçi yığınların ve işçi sınıfının devrimci işçileriyle pek çok mücadele taktiğini kendi siyasal önderlerinden daha önce keşfettiler, zorluk az zorlanmış bir şey değildir. Bu anlamda, ayaklanmanın örgütleyicisi ve yürütücüsü olan bir parti, ayaklanmanın taktiğini daha da geliştirebilmek için biraz kitlelerin yazarıms gücünü yansıtır.

malidir.

Kıscakası savunma, her türlü ayaklanmanın ölüşi demektir ve bu nedenle ayaklanma durumuna geçen yürütücü sekteri anlatıda bir savunma aracı olan barikalara bağ vurmayı önermek akil işi değildir. Barikatin bir savunma aracı olmamasına karşılık, ayaklanma bir saldırı hareketidir. Saldırı hareketinin ilk kurak, düşman üzerinde kesin bir üstünlük kazanana kadar eylemde bütünlüktür. Bu bütün savaşların, özellikle de devrimci savaşların ilk kurgulardır. Engels'in söyleleriyle söyleyebiliriz: "Ama savaşta olduğu gibi, devrimde de düşmana karşı koyulmak gerekir. Başka basamakta ve çareler ne olursa olsun, karar anında her şeyi göz almak, savaşta olduğu gibi, devrimde de son derece zorunlu bir şeydir." Düşmanı gafil avlamak ve bir kez üstünlük elde edince, eylemde hızla hızla hareket ederek, toparlanmasına fırsat vermeden düşmanı üstünden kaçırmaya zorlamak; ayaklanmada benimsenmesi gereken hareket tarzı budur. Görülüyor ki, bu hareket tarzı ile bir savunma aracı olan barikat savaşlarında doğrusal bir ilişki yoktur. Aksine bir ilişki vardır. Yani, yığınlar bir kez ayaklanma yoluna girdikten sonra, "başka basamakta" anlayışla hareket edilebilir. Oysa, barikat Bir savunma aracıdır ve Engels'in deyişleriyle "pasif bir taktik" tir. Kurtuluş yazarının anlattığı ya da görmezlikten geldiği nokta işte budur. Ayaklanma ile barikat taktiği arasında doğrusal olmayan bir ilişki kuracağına, doğrusal bir ilişki kurması, işte o zaman, ayaklanmalar ve açık çatışmalar döneminde "daha çok barikat" önermektedir. Kurtuluş yazarının "barikatları yaymak, çoğaltmak" önerisinin temelinde işte bu yanlış kavrayış yatmaktadır.

Kurtuluş yazarı, barikat taktiğini askeri taktik ve savaş sanatından soyutlayarak, bu taktiğin askeri taktik ve savaş sanatıyla olan bağlarını koparıncaya, savaşın örgütlenmesinde de, kapalı biçimde, yanlışlıklara düşmektedir. Her mücadele biçimi, kendine uygun araç, teknik ve örgüt biçimlerini gerektirir. Devletle emekçi kiteler arasındaki bağları çarpışma biçimlerinden birinin barikat savaşına taşıyarak İngiltere Kurtuluş yazarı, doğal olarak, buna uygun örgüt biçimleri önermekte. Bu önerileri kabul etmeyen "sol" u eleştirmektedir. Yazar, ayaklanmaların ve açık çatışmaların artacağı önümüzdeki süreçte barikat taktiğinin ağırlığına doğru hesaplanacağına, örgütlenme sorununu da başaşağı oturtuyor. Doğruya oturtulmuş örgütlenme sorununun çözümlenmediğini görüncü de, kendisi deyişleriyle "sol" u eleştirmeye başlıyor.

Önce, Kurtuluş yazarının soruna uzul

yaklaşımını bakalım. "Devrimi, barikatların güçlendirmek için herman o an örgütlenmeler yaratmak zorunludur" diyen yazar, daha sonra şöyle devam ediyor:

"Barikalarda halkın kendi örgütlenmelerini yaratmak sorununa 'anlık' bir sorun olarak bakmak gerçekte barikalarda halkın aşağıdaki yerini de soyayınacak, barikalaları 'geçir', 'münferit' şeyler olarak görmek demektir. Halkın savaşı bir yanıyla bu şekilde gelişecektir. Buna göre, barikalarda örgütlenmesini, aradaki emekçi halk özçitesini ve devrimde otoritesini süreklileştirmek demektir.

Sol'da benim bu tarz bir yaklaşım olduğunu söylemek fazla mümkündür değildir. Başta Glaz olmak üzere irili-ünlü geçirdi ayaklanmalar içinde bu tarz komiteler "anında" yaratılmış, ama bu örgütlenmelerin Halk

**Birkez ayaklanma yoluna
gidildikten sonra,
en büyük bir kararlılık ile
ve saldırıcı bir biçimde
davranmak.**

**Savunma, her türlü silahlı
ayaklanmanın ölümlüdür;
ayaklanma daha düşmanları
ile boy ölçüşmeden yitirilir.**

**Düşmanlarımızın,
güçleri dağılmış olduğu sırada,
birdenbire saldırın.
ne kadar küçük olursa olsun
yeni anı günlük başarılar
hazırlayın.**

**İlk başarılı ayaklanmanın
size verdiği morali
yükseleterek sürdürün.**

Komiteleri, Halk Meclisleri tarzında süreklileştirilmesi noktasında sol aynı ataklığı göstermemekte. Tersine sorunu daha küçük grup çıkarları temelinde, sübjektif kaygılar temelinde görmekle bu tür örgütlenmelerin oluşturulmasına uzak durmaktadır." (Kurtuluş, sayı 37)

Bu sözlerde Kurtuluş yazarının başaşağı düşünüşü ve örgütlenme sorununu kendi duruşuna uygun biçimde koyduğu herman göz çarpıktır. Kurtuluş yazarına talihisizliği, emekçi halkın ve proletaryanın önündeki savaşın mehtemel gelişme biçimini görmezlikte yatıyor. Yazar, gelecekteki çarpışmaların daha çok barikat savaşına biçimin-

de gelişeceğini düşününce, doğal olarak, barikalaların örgütleyecek komitelerin sürekli kılınmasına önem vermektedir. Ama, doğada olduğu gibi, toplumsal yaşamda da, sağlıklı bir zemine, güçlü köklerle sahip olmayan oluşturmalar, kısa bir süre sonra yok olmak zorundadır. Yazar, önerdiği komitelerin kalıcı olmasının meşru nedenlerini arayıp bulacağına bir günah keçisi yaratmayı daha kolay bir yol olarak buluyor ve tabii ki bu günah keçisi her zaman olduğu gibi onun ömsellerine kulak asmayan "sol" oluyor. Oysa, gerçekte barikalarda oluşan komitelerin Halk Komiteleri veya Halk Meclislerine dönüşürük süreklileştirilmesinin meşru koşulları olsaydı, bu tür oluşumlar, "sol" un engellerine rağmen yine de yaşam alanı bulabilirdi. Kurtuluş yazarı, barikalarda "o an" yaratılan örgütlenmelerin, komitelerin Halk Komiteleri ya da Halk Meclislerine dönüştürülemediğini görüyor ama, bu "olumsuzluğa" yol açan küçük grup çıkarları, sübjektif kaygılar olduğunu düşünüyor. Böylece Kurtuluş içinde bütün sol, küçük grup çıkarlarıyla, sübjektif kaygılarla hareket etmiş oluyor. Sorunun bu şekilde açıklanması birileri için akıllanmaya yeterli olmasa bile, bu şekilde bir açıklamanın sorunun pratik çözümünde hizi bir arpa bağı ilerletmeyeceği açıktır. Eğer amaç, sorunun pratik çözümlenmesi, barikada bir günah keçisi yaratmak ve kendi dışındaki herkesi suçlayıp eleştirmek, amaçsız amaçlarda bir dişem olmak işe yarayamazdır. Sorunun pratik çözümü, her şeyden önce, yanlış doğru yerde aranmasını gerektirir.

Yanlış, barikat savaşını, barikatin oluşmasını yönetecek, yönlendirecek bir komitenin kurulmasını önermekte değil. Aksine, her eylemde olduğu gibi, barikat savaşında da başarıları temel kurgulu örgütlenektir. örgütlenedir. Bu gibi koşullarda eylemler üzerinde oturtulmuş sağlayabilecek, süzünü diletilebilecek bir komite en pratik ve yararlı çözümdür. Yazarın yanlış, barikat savaşının, bu komitelerin süreklileştirilmesini sağlayacak kadar yaygın olacağına düşünmesidir. Yazar, ayaklanmalar döneminde barikat savaşının yerini ve ağırlığını yanlış hesapladığı için bir kez komitelerin yaygın olacağını ve onların sürekli kılınması zorunluluğunu olduğunu düşünmektedir. Oysa, durum bunun tam tersidir. Ayaklanmalar döneminde, barikat savaşından çok gerilla savaşına geçiş olacaktır. Ve bu yüzden gerilla savaşının temel alan örgütlenme biçimleri kalıcı olacaktır. Bu örgüt biçimi milis örgütlenmesidir. Soruna ancak bu şekilde bakıldığında başaşağı düşününce Kurtuluş yazarı ayakları üzerine diletilecektir. Çünkü gerilla savaşına bakıldığında

kapitulumun ifadesi olan milis örgütlenmesi, sadece gerilla savaşına değil, basırmak zorunda kaldığı durumlarda barikat savaşını da başarıyla yürütecek, bunun için gerekli geçici komiteyi hemen örgütleyecek ve görevlendirebilecektir. Böylece milis örgütlenmesiyle, zorunlu durumlarda başvurulacak barikatlardan yönetebilecek komitelere ulaşılabilecektir. Görüldüğü gibi yazan, soruna yaklaşılmaya gereken noktanın tam tersi yönünde bir noktadan başlamaktadır. Başsığı durum burada işite sınıyor. Doğuda ve topumsal yaşamda sürekli bir fonksiyonelliği olmayan hiçbir uluşun uzun süre varlığını koruyamaz. Barikat komitelerinin durumu da böyledir. Barikatların ardını yönetmek, ortadaki savaşı örgütlemek için kurulan barikat komitesi, e helimli savaşı bitmesiyle birlikte, kendisi de ortadan kalkacaktır. Çünkü, komitenin varlık nedeni olan barikat, o an için ortadan kalkmıştır. Aynı yer, aynı ya da bölgede, ileri bir tarihte nasıl olsa bir daha barikat kurulabilir diyerek o anki komiteyi hiç kimse sürekli kalamaz ya da başka bir komiteye dönüştürmez. Bellili bir amaçla kurulmuş, görevi bitirilmiş bir örgütlenmenin amaç ve görevi sona erdikten sonra ortadan kalkması için doğan gerektir. Bu nedenle, barikatlarda kurulmuş komitelerin "halk komiteleri" ya da "halk meclisleri"ne dönüşmeden ortadan kalkmasında görülmeyecek bir durum yoktur. Kurtuluş yazarı, bu basit gerçeği görmediği için barikat savaşının ortadan kalkması için sürekli birleşmesini ya da başka bir şeye dönüştürmesini kendi dışındaki solun kusurlarına bağlamakta, bu yüzden onları suçlayıp durmaktadır. Ama, ne "sol"u günah keçisi olarak gösterme ne de suçlamalar sorunun çözümünde Kurtuluş yazarına yardımcı olmayacaktır. Doğru bir çözüm için sorunun doğru biçimde ele alınması ila koşulludur.

Sorunun doğru ele alınışı için ilk yapılmaması gereken şey, ortadaki süreçte sınıf savaşımının muhtemel gelişme biçimlerini doğru biçimde saptamaktır. Bu görev bir kere yerini getirildiğinde doğru çözümün çorap söküğü gibi ortaya çıkacağı görülecektir. Yazının ortasında olduğu gibi, klasik barikat savaşımının yerine gerilla savaş tarzına hareketini, iç savaş sürecinde sınıf savaşımının bu biçimlere bürüneceğini, sokak çatışmalarının ve silahlı halk ayaklanmalarının bu savaşa belirleyici olacağı varsulmaya çalışılmaktadır. Modern sınıf savaşımı, esas olarak bu biçimlere bürünerek sürmektedir, eylemsiz örgütlenme tarzımız da bu biçimlere uygun olmaz durumundadır. Her savaş biçimi ancak kendine uygun örgütlenmelerle yürütülebilir. Gerilla savaşı, sokak çatışmaları ve silahlı halk ayaklanmasından da kendilerine uygun örgüt biçimlerini gerektirir. Bunlara uygun düşen silahlı halk ayaklanmaları da kendilerine uygun örgüt biçimlerini gerektirir. Bunlara uygun düşen örgütlenmelerin başında, her devrimci örgütün kendi silahlı örgütlenmesi yanısıra milis örgütlenmesi bulunmaktadır. Milis örgütlenmesi silahlı emekçi halkın gerilla savaşını yürütmek tarzında örgütlenmesi anlamına geldiği için hırtalesinden ayrılır. Sınıf savaşımının ortadaki süreçte silahlı örgütlenmeler nedeniyle son derece önemli olan ve kalıcılık, süreklilik özelliği göstererek olan da işte bu örgütlenme biçimidir. Milis, her şeyden önce sürekli fonksiyonel olması nedeniyle daimi bir yaşam alanı olacaktır. Semtlerde, mahallelerde, işyerlerinde, okul ve fabrikalarda vb. yerlerde, iletibarlat, dışınarı tanınca, mali ve askerî konularda bilgi toplama, silahlanma, silah ve patlayıcı depolama, askerî bilgilerle aktarımı için silahlı eğitim vb. daha saymadığımız pek çok sorunu ve görevi üstlenmesi için bu örgütlenme ancak çatışmaların yaşanmadığı koşullarda da yaşam

alanı bulacaktır. İki çatışma arasında, güçleri yeniden toparlamak ve güç birleştirmek için yapılacak molada yerine getirilecek bu ve benzeri görevler, milis örgütlenmesinin kalıcı olması, bulunduğu alandaki savaşı yönetmesini, bu savaş barikat savaşını biçimine büründüğünde ise barikat savaşını yönetmesini sağlayacaktır. Demek ki, bulunduğu alandaki savaşı belirlediği politik çizginin ekseninde yürünecek olan milis örgütlenmesi barikat taktiğine başvurmak durumunda kaldığında hemen bir komite oluşturmak için kolları sıvayacak ve o komiteyi, içinde bulunduğu koşullara göre ya birlikte mücadele ettiği güçlerle birlikte, ya da tek başına, kendi görevlendirdiği kişilerle oluşturacaktır. Gazi Ayaklanmasında, işte bu örgütlenmenin yokluğunu yakıcı biçimde hissettirmiştir. Barikat savaşını ya da bu biçimde sonuçlandırıldığında, o komitenin dağılmasından, komitede yer alanların tekrar eski görevlerinin başına dönmelerinden daha doğal bir şey olmaz. Olması gereken de budur. Miliste yer alanlar, savaşını bir biçimi olan barikat savaşını yönetip görevlerini tamamladıktan sonra savaşın diğer biçimlerini örgütlemek için işe koyulmak zorundadır. Ama barikat komitesinde yer alanlar farklı görevler için işe koyuldukları anda barikat komitesi dağılmış olacaktır. Bunun yerine, yakında sürebileceği görevler için, dışınarı hakkında her türlü bilgi toplama, iletibarlat hazırlama, silah temini ve patlayıcı imal, gizleme yerleri bulma, milisleri yerli insanları kurma çalışmaları, hazan düzenleme, yemlik vuruş eylemleri, kamulaştırma ve sezarlaşdırma eylemleri, polis ve askerî birlikleri taciz eylemleri vb. vb. olacaktır. Bu ve benzeri görevleri, barikat komitesinin sürekli çalışmasıyla yürütülecek bir halk komitesinin yerine getirebileceği görevler değildir. Bir "halk meclisi"nin işe başı değildir. Bu yüzden barikat komitesi "halk komitesi"ne, "halk meclisi"ne dönüşmez. Ve yine bu yüzden Kurtuluş yazarının "sol"u suçlaması boşunadır. Çünkü, sorunun kaynağı, Kurtuluş yazarının görmek istediği yerde değil, işin ortadadır, iletibarlatdır. Yazan, sorunun kaynağına incecikine "sol"u "küçük grupçulukları", "sübjektif kaygılarla hareket etmeyle suçlamaya yulunu seçiyor. Bu yol ona kolay gelebilir ama yazarı çözüme götüremeyerek bir yoldur.

Böylece, 44. sayımızda yayınlanan "Barikat Savaşlarından Kim Neyi Öğreniyor" başlıklı yazımız ve bu yazımızla Kurtuluş'un sorunu ne kadar yüzyüsel yaklaşıyor ve Gazi gibi toplum yaşamında, iç savaşta bir dönüm noktasına ifade eden bir olayda çıkardığı derslerin ne kadar yavan olduğunu göstermiş bulunuyoruz.

Taylan İŞİK

İÇ SAVAŞI KAZANMAK İÇİN:

Kararda ve Eylemde Hızlılık
Moralde Üstünlük Şarttır

"V's bu korkunç geyiklerden sonra, kendi de burjuva tarafından belirlenen biçimiyle, bu burjuva aygıtının daha da ilerleyiş olan öteki yüzüne bakın!

"... değişim ötesinden" diye yazıyor bir Londra Tory Gazetesi'nin Paris muhabiri "savaşın bütün yankı uyandıran, yıla sürül burjuvazinin zavalili yaradılar Pore-Luchaise'in mezar taşları arasında Altı, yarıya kapıya açtı bir baykaldırıcı umutsuzluk can çekişmesi içinde yerli mezarlığı labirentlerinde dolup, makineli tüfekler yümür yümür atılmak üzere zavalılar sokaklardan ille kukulu geçirdikten, cafelerin, ahnent, bitando ve devrimci tutkuncularıyla dolup taz-
tığın, yitki kazanan buluşmaları geçinliklerini görmek ve sefilheleri geride lokantaların azal odatlarından gelen güvencülerin geçeni sorumluluğunu bulaşığına içilmek, işyan etmiş bir şey..."

"... öldürülen insanların çoğu yanan yumalak ölmek üzere gömüldü... gerenin seccadeliğinde, çevredeki evlerde oturarak uzaktan gelen müzikerle uyandırıldı ve sabah bütünlüğü bir eilin topaktan kaçtığı görüldü... birçok yaralıların canlı canlı gömüldüğüne kuşku yok..."

Fransa'da İç Savaş kitabından aktarıyoruz bu satırın savaktan yeni çekmiş bir halkın manna kalıplı, vahşeti ve savığın gelişlerinin rezilliğini anlatıyor. Fransa'da yaşanan iç savaşın sonuçlarını anlatıyor. İç savaktan yenilgiyle çıkması bir halkın karşı karşıya kalacağı vahşetin bu satırlardan daha çarpıcı ve açık olarak anlatılabilecek satırları ise ne yazmak ne de bulmak mümkündür. Fransa burjuvazinin bu vahşetini bir kez daha hatırlatmamızın amacı ise, ne savığın bu korkunç gerçekliği ile yitirilecek her bir insanın savışlarından uzak durulmasını istemek ne de insanı deşeyden çıkarmak, kabarmaktır. Şüphesiz ki, bu satırları okuyan herkesin içindeki burjuvaziyi olan kin katmanacaktır. Ama 1871'i hatırlatmamızdaki neden sadece yitirenlere yönelmek değil. Akl umudumuz, Marx, Engels'in başta 1871 deneyimini olmak üzere, 1800'lerde Avrupa'da yaşanan devrim deneyimlerinden çıkardıkları ve her devrim için geçerli olan her kavramı hatırlatmaktadır. Paris proletaryasının karşı karşıya kalacağı bu vahşeti savaktan başlayarak hatırlatmamızdaki amaç, bu evrensel kavramları hatırlatmadığı zaman karşı karşıya kalacak vahşetin büyüklüğüne en baştan dikvat çekmek istememizdir.

Bilinir gibi 1991'den bu yana Türkiye ve Rusya Kızılcahan'la giderek devrimci ve geliştirilen bir savış yaşanmaktadır. Yaşanan bu savış, devrim ve karşı devrim cephesi arasında yaşanan bir iç savışın. Yukarıda birkaç cümleyle sonuçlarından bahsettiğimiz Fransa iç savışını, proletaryayı silahsızlandırmak kararını alarak başlatan burjuvazi, Türkiye'de de "... toplumun

nüfuzunu bir kesimini diğer kesimine karşı silahlandırarak ve kendisine karşı olan kesim üzerinde devlet terörünü en sert biçimiyle etkilemek başlatmıştır..." (Marksizm ve İç Savaş, St. 20, Emek Yayıncılık)

Yaşamakta olduğumuz iç savaş, iki ordunun, devrim ile karşı-devrim güçlerinin 1700 savışlarında olduğu gibi, büyük bir meydanca karşı karşıya gelip savışın şekline olmaktadır elbette. Böyle olmasın da bakılmamalıdır. Böylelikle de bakılmamalıdır. Böylelikle de iki ordu tüm güçleriyle karşı karşıya gelecektir. Ama, "... iç savaş bir streç ve bütün süreçlerin olduğu gibi bu sürecin de kabul zorunda gelişme ve hızla ayarlanma vardır." (Türkiye ve Kurdistan'da '90'dan bu yana gelişen sınıf mücadelesinin seyri ve toplumsal gelişmeler incelendiğinde tüm alanlarda ayu süfünlülük ve şiddette olmasakla birlikte, emek-sermaye gelişimi üzerinde yükselen sınıf savışın, kendini açıkça ortaya koyan bir iç savaş halini aldığı ve iki ordunun o büyük çarpışma günümüz de hızla yaklaşmakta olduğu görülecektir.

Dolayısıyla da, Engels'in 1848 devrimlerinden çıkarıldığı evrensel bir kural olan "Savaşlarda kesin bir örgütsel kararlılıkla hareket etme" bizim için yaşamsal bir önem kazanmıştır. Mücadele savışın bütün cephelelerinde, atılacak adımlara yönelik karar alma ve karar hareketi geçirmeye zamanla yarışmak zorundayız. Unutulmamalıdır ki, bir savışta gerek merkezi karargâh gerekse buraya bağlı tek tek birlikler, disiplin bütün gücüyle saldırıya geçtiği, mevzileri atıştı tuttuğu bir anda saldırı, hangi adımı atacaklarına yönelik tartışmalarla geçirmeyiz. Geçirmeye kalkarlarsa, harekete geçmek için bekleyen askerleri disiplinle saldıran altında ya tek tek hayatını kaybeder ya da ölümlü karşı karşıya kalan asker hızla harekete geçmek gereğini iç güdüsel olarak kavrar ve kendi bildiği şekilde tavır alır. Bunlardan hangisi olursa olsun sonuç aynıdır: Ordunun yenilgi. Öyleyse, bir ordu savışta yenilgi istemiyorsa, hızla hareket etmeyi kendine ille edilmek zorundadır.

Birçok savış deneyimi olan burjuvazinin, bu savış kararına gereklerini yerine getirmek için büyük bir çaba içinde olduğum rahatlıkla söyleyebiliriz. Bir savış yürütülmesinin bilincinde olan burjuvazi, bir toplumsal olay karşısında vakit geçirmesizin kendi güçlerini harekete geçirmek için bir yandan militer güçlerinin yetki alanını olabildiğince genişletirken bir yandan da kriz masaları oluşturmaktadır. Burjuvazi, harekete geçmekte hızlılık ilkesinin kendisine dayattığı her şeyi yapmaktadır. Çün-

kü gelişen, bir toplumsal olay en kısa bir zamanda bostanmasa kontrolü altına çıkabileceğini görüyor. Harekete geçmekte hızlılık kendisi için yaşamsal önemde olduğunu görüyor.

Bu ilke sınıf savışın taraflarından biri olan devrim cephesi için de geçerlidir. Devrim cephesinde yer alan her birey, her siyasi yapı diğer savışın yenilgiyle çıkmak istemiyorsa bu ilkeyi kabul etmek zorundadır. Ancak, kararda ve eylemde hızlılık sayesinde toplumsal gelişmelere müdahale edebilir, devrimin yararına kullanabiliriz. Bu ilkenin yaşama geçirilmesi özellikle devrim yollarında sıkça ortaya çıkan kendiliğinden hareketlere müdahale için gereklidir. Eğer gerekli müdahaleler zamanında yapılamazsa, ortaya çıkan bu kendiliğinden hareketler başladığı gibi kendiliğinden bir tarzda sona erer. Dolayısıyla da, irademizden başsuz olmak meydana gelen evrensel devrim mücadelesi için yeterli bir araçlanmamış oluruz.

Eylemde ve kararda hızlılık ilkesini yani bu "genel" terefi düzeyde kabul etmek ise yermez, tarihin dinemelerinde geneli, özel ve somut biçimi altında ortaya çıkıp kavranarak şarttır. Burada dikkat edilmesi gereken, bu ilkenin, salt askeri birlikler için değil, devrim ordusunun bütün birleşenleri için şart olduğudur. Devrim ordusunu oluşturan her parça, bu ilkeyi kendi özelinde disiplinli ve bu ilkeyi kabul ettiğini somut biçimler altında ortaya koymalıdır. Ancak bu şekilde, genelle kavranmış ve kabul edilmiş anlayabilir.

Örneğin bu ilkeyi bir yandan kabul edip diğer yandan sosyal-reformistlerle çeşitli düzeylerdeki (komite, kumsey, cephe...) örgütlülüğünde birlikte olunabileceğini söylemek altında bu genel olgunun özel ve somut biçim altında hayata uygulanamadığını, dolayısıyla da kavranamadığını gösterir. Veya eylemde ve kararda hızlılık yaşamsal önemde olduğu bir dönemde, örgütsel faaliyet içinde mükemmeliyetçilik aramak, teorik düzeyde kabul edilen bu doğrunun pratik içinde reddedilmesinden başka nedir? Lenin'in dediği gibi; "savaş içinde hareketlenmeden ayaklanma için yenilgiye ulaşmak olanaklıdır..."

Evet, savaş demek disiplinli demektir, yeni olanaklar demektir. müflüg bir hareketlilik demektir. Böyle bir dönemde, en büyük kararlılık, en büyük enerji, her uygun andan derhal yararlanmaktır. İç devrimcinin görevi budur.

İç savaşın bizden istediği hızlılığı yerine getirip getirmediğimiz ise, pratikte devrimize kayduğumuz hedefleri ne kadar gerçekleştirdiğimizde ölçülecektir. Milis, genelle birliklerimiz,

komiteleri ve bazarlarına vs. kadar zamanda, ne kadar yoğunlukta oluşturduğumuz bu ilkevi somutlukta ne kadar başarılarımızı gösterecektir. Dolayısıyla, iç savaşın gereklerini ne kadar hayata geçirdiğimiz pratiğimizden asla şüphelenilmemelidir ki, işçi sınıfı, emekçiler ve gençlik bizim pratiğimizi dikkatle inceleyeceklerdir ki, pratiğimiz devrimin geleceğidir.

Her savaşta olduğu gibi iç savaşta da, savaşın kaderini belirleyen başlıca etmenlerden bir diğeri de savaşçıların moral gücüdür. Bir ordu ne kadar gelişmiş silah araçlarına ve tekniklere sahip olursa olsun diğer psikolojik olarak kendisi savaşa hazırlanmamışa savaş kaybetmesi kaçınılmazdır.

Psikolojik hazırlığın en başında, savaş yürüten bireylerin hakkı bir savaş yürütüklerine dair zerre kadar kuşku duymaması gelir. Ancak bu şekilde bir savaşçı ölümün üzerine fırtınasına göğüsler. Eğer bir savaşçı yürüttüğü bir savaşta hakkı olduğuna inanmıyorsa, eliyle ne kadar mükemmel silahları olursa olsun zafer yüzü göremez. Vietnam halkının emperyalizme karşı verdiği savaş bu gerçekliğin en çarpıcı örneğidir. Yoksa Vietnam halkı, savaşçı silahları da, bilgiyi de bizzat savaşın içinde elde etti. Buna karşın gerek Japonya, gerek Fransa ve gerekse ABD savaşın başından itibaren kadar uzman silahları ve askeri bilgiye sahip. Sonuç ise ortada: Vietnam halkı, tarihteki en büyük kahramanlık destanlarından birini yaratırken, emperyalizme de unuttuğumuzca bir hezimet yaşadı. Bu sonuca doğmasına yol açan en önemli etkenlerden birini Vietnam halkı ordusunun komutanı Giap şöyle ifade ediyor:

"Askeri açıdan Vietnam halkı kazandı iç savaşta. Fakat halkın bir dava için çağrılan bir ordu... zalim emperyalizmin modern bir orduya yenilgiye uğratabilir..."

Evet, sadece savaşçıların değil, iç savaşın bir tarafı olan halk da için savaşta bir kavratmak gerekir. Halk, hakkı bir dava için savaşta bilincine bir kere vardırıktır ki, o halk ne önceden ne de devrimden hiç bir güc ayıramaz. O halk, İran halkının çıplak ellerle müdahaleleri üzerine yürüterek şah'ı devriminde olduğu gibi yeni yeni kahramanlıklar yaratır. Demek ki halk, var olan burjuva egemenliğini yıkmak için ayağa kaldıracak olanlar, halka, verdikleri devrim mücadelesinin haklılığını anlatmak zorundadır. Yani bizler, bakıp uzanmadan var olan burjuva düzenin rejimini ve devrimle gelecek halk iktidarının güzelliklerini ajitasyon çalışmamızda yoğun bir biçimde kullanmak zorundayız. Burjuva yaşamınun sezilme ve işçi ve emekçilerin yaşadığı sefalet, bu iki farklı dünyanın yaşantısı en çarpıcı örneklerdir. en vurgulu kelimelerle sözlü ve yazılı ajitasyonumuzda işlenmeli. Lenin'in tabiriyle halk, egemenlik aygıtına karşı bir isyan için tahrik edilmelidir.

Psikolojik hazırlığın diğer bir yanı da, savaşçıların, savaş kazanacaklarına olan tam

inanmasıdır. Eğer savaşçı, savaşın galibi olacaklarına inanmıyorsa, yenileceklerini düşünürlerse veya sorunlarını savaşın dışında bir yöntemle çözebileceklerini düşünürlerse, ölümün üzerine izine gidemezler. Savaşın kendilerinden beklediği sonsuz leda ruhunu gösteremezler. Bu ise savaşın kaybedilmesi demektir.

Bundan dolayı her koşturan, askerlere iç savaş kazanacaklarına dair devamlı telkinlerle bulunur. Bütün savaşlarda zadyalar ve basın araçlığıyla sık sık kazanılan zaferlerin duyurularının yapılması da bundandır. Bilinir ki, zafer ve inanç yoksa zafer de yoktur.

İç savaşta da durum böyledir. Eğer halk kazanacağına inanmıyorsa başanlı bir ayaklanmayı örgütlemez. Bundan dolayı devrim cephesinin kurmayları, halkı, var olan burjuva devlet aygıtını yıkmak için girecekleri kavgada zafer kazanacaklarına inanılmak zorundadır. Bunu ise iki yolla gerçekleştirebiliriz. Birincisi, tarihsel materyalizm bilincini, devrimin zorunluluğunu bilincini en geniş kesmelere benimsetmek ve ikincisi, halk yaşamında zaferi kazanacağını göstererek. Ki bu yol devrim yollarında daha değerlidir.

Tarihsel materyalizm bilincinin ulaşıldığı ve geniş yığınları kavranılması temel anlamda ulaşıldıkça birlikte, devrimin kitlelerin eseri olarak düşünülürse, tek başına bu yolum yetersiz kalacağı anlaşıyor. Oysa ki her gün meydana gelen irili ufaklı birçok çatışmada binlerce işçi-emekçi, polis ve askerle karşı karşıya gelmektedir. İşte bu gerçeklik, kitlelerde, zaferin kazanılacağına dair insanın geliştirilmesinde önemli bir halkadır. Hemen hemen her gün yüzlerce, binlerce işçi bir meydan savaşına girer. İşte, devrimle karşı devrim arasında meydana gelen bu çatışmalarda olmasın her zafer, hem bir sınıfsal eylemin daha katırlı ve militanlaşması hem de daha geniş yığınların aynı yolda yürümesi için moral kaynağı olacaktır. Kitlelerde, devrimle birleşmeye girerlerse zafer elde edeceklerine dair inanç geliştirecektir. Mücadele içinde ortaya çıkan başarılı mücadele biçimlerini izlemekte tereddüt etmeyen kitleler için kazanılan her zafer, izlenilme-i gereken bir örnek olacaktır. Halk savaşın askeri sanatının temelini "*modern olan ilkel olanla, güçlü olan güçsüz olanla, masatlı güçü masatlı güçle yenmek*" olduğu adlarla çıkarılmıyorsa, bu küçük küçük savaşlarda elde edilecek moral üstünlük, bir bütün olarak halkta, ayaklanıldığında zafer kazanabileceğine dair olan inancı geliştirecektir.

Hemen hemen her başarı gösterininin dahi, düzenleyicilerinin niyetlerini bir kenara bırakarak devrimle birleşmeye davet ettiği görülmüştür. Devrimin özü kurmayları, moral üstünlüğün önemini bilince çıkararak hareket etmek zorundadır. irili ufaklı bütün kitle eylemlerinde bir çatışmanın çıkabileceği bir leninistler için bir on kabul olduğuna göre, meydana gelebilecek çatışmalardan moral üstünlükle çıkmak için her eyleme hazırlıklı görülmesi leninistler için bir zorunluluktur. Her kütle eylemi

askeri sanatın kurallarına göre ele alınmalıdır. Çünkü bilinmelidir ki, her eylemde kazanılacak moral üstünlük ayaklanmanın geliştirilmesinde ileriye doğru atılması önemli bir adımdır.

Savaşlarda moral üstünlüğün önemini bilen, Engels, küçük bir güçle büyük bir gücün ilerleyişini durdurmasını mümkün kılan ve karşı saflardaki halk çöreklerine yönelik ajitasyonun yapılabildiği ulaşılmış sağlayan ve bu sayede de hem savaşçıların hem de halkın moral gücünü yükselten bir etki yaratan barikatların asal önemini, kitlelerde bu hazırlıklarından dolayı oluşturduğu "moral" etki olduğunu söylerken de buna dikkat çekmek istemiştir. Savaş sanatının ustası Engels, ayaklanmalara; "*Yaz hareketi olan ve her gün küçük de olan zaferler kazanır*" üzümlünü verirken, moral üstünlüğün devamlı olarak ayaklanmaların elinde olmasını sağlanmayı hedeflemiştir. Keza, Moskova'da ilerinde işçileri bir ve bütün olarak emperyalizmi büyük bir yenilgiye uğratan Kazıl Ordu'nun komutanlarından Momiş Uli'nin, ufak pusular atarak askerlerinin Almanları öldürmelerini ve kışlaya dönen Alman askeri getirmelerini emrederken de amaçta, o güne kadar hiç yenilmediği ve bundan dolayı ülmesini savunan Almanların, askerlerinde yaratığı moralsizliği gidermek değil miydi?

Türkiye ve Kuzey Kurdistan işçi ve emekçileri kitlelerin kulluk güçlerinin kaçtığına, yerlerde süründüğüne, korkudan titrediğine Gazi Ayaklanması sırasında televizyonlarından seyretti. Şimdi bize düşen görev, Gazi halkının, polis güce delik atarken lüscüğü coşkuyu, kendine güveni bütün eylemlerle kitlelere yaymaktır. Momiş Uli'nin yaptığı gibi, karşı devrim cephesinde yer alanların eliyle ne kadar modern silahlar olursa olsun, sonuna o silahları kullanmaların da birer insan olduğu ve üstelik dünyanın en korkak insanları olduğunu kafalarda tutmaya yer kalmayacak şekilde göstermeli, sızlanmalıyız. Kitlelerin şiddetin yaygınlaşması ve sık sık kullanılır bir yöntem haline gelmesi bu şekilde sağlanır. Kitlelerin şiddetin yaygınlaşması ise halkta, faşist devleti yıkmak için ayağa kalktığında bunu başarabileceğine olan inancın gelişmesini sağlayacaktır.

Evet, karar almada ve hayata geçirmede hızlık ve moral üstünlüğü devamlı olarak elde tutmak, iç savaşın kazanılabilmesinde önemli iki noktadır. Şimdiye kadar yaşamış bütün başarısız devrim denemeleri, bu iki olgunun gözetilmediğinde ortaya çıkacak tabiiyi bize göstermesi açısından önemlidir. Devrimcilerle düşen görev, bu örneklerden dersleri çıkarmaktır. Her devrimci, iç savaşın zorunlu kıldığı bu iki olgunun gereklerini buğünden yerine getirmeye başlamazsa başarısız bir atelet ve pasiflik suçu işlemiş olacaktır. Ya bu atelet aynı zamanda, sadece değil, eylemde de özgürlük için gaba sarf eden bir devrimci için en büyük ayıp olacaktır.

İ. Cevat ÇETİNER

GERİLLA DEVRİMİN TUTKUSUDUR SİLAHLI HALK TUTKUNUN DEVRİMİDİR

Devrim, sıldan demektir " demişti, büyükkomutan General Gırap. Açık ki, askeri sınımin büyük ustası Gırap, bunun Vietnam halkının silahlı zurnalı mücadelesinin, devrimin bu özel biçiminin özünü uygun olarak vurgulamıştı. Bu büyük komutan, peki, devrim, tüm sosyal ve özel özellikleri ve manasıyla güncel biçimde Vietnam halkının önünde durduğunda, tam da, bir devrimin ana fikrini, böylece çok berrak ve çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştu. Yani, devrim, gerçek bir güç olarak kendini ortaya koyduğunda... Peki, o halde bir devrim, nasıl gerçek bir güç olur, yada nasıl olmalıdır? Ve güç ile sıldan diyalektiği nedir?

Doğrusu, devrim dönemi, kitlelerin "kahramanlaşığı" dönemlerdir. Günlük toplumsal bilinç, üstüste, ardı ardına, birbirinden etkileşimlenerek biriken ekonomik, siyasal, ideolojik, pratik ve gelişmelerde, devrimin belli bir aşamasında dönüşüme uğrayarak, artık kitlelerin tutkusu haline gelen devrimle iç içe değişir. Bu tuda, gerçek bir devrimin, en somut işaretlerinden birisidir, ve onun zamanı ve gerekli bir gelişim evresidir. İşte Leninistler bu noktaya işaretlenmektedir, yine bu noktadan gerçek bir güç haline gelmesi gerektiğine dikkat çekmeyi önemlislerdi. Peki o halde, kitlelerin bu tutkusu nasıl gerçek, somut bir güç olur?

Burada, devrimcilerin, sınıf bilinçli işçilerin manası önemlidir. Lenin, 1912'de, Rusya için bir devrimci dönemi henüz başında, giderek yoğunlaşan ve daha seri biçimlere ulaşan grev ve kitle hareketini, "günlük", "sıradan" mücadele olarak göstermeye çalışan "liberal işçilerle" serçe karşı çıkar. Açıkça bu karşı gelişimi esas nesnel, kendi ifadeyle, "devrim dönemlerinde kitle hareketinin kendi nesnel manasına sahip" olduğunu bilmesidir. Tasfiyecilerin, gerilek pillerinde liberal ruhlannda eriyip yok olan, ama yığınları gerçek bir tutkuya dönüştüren "yaşam koşullarını değiştirme" mücadelesiyle onları hareketletiren, işte tam da bu, "nesnel manasına" paratıyorlardı. O

zaman tasfiyeciler, devrimin somut önbelleği olarak "kitlelerin tutkusuna" karşılık işçilerin toplum size sempati duyuyorsa, göçlünüz derken; Lenin, "bir marşistın işçilere, başka bir şey, güçlü olduğunuz zaman toplum size sempati duyar" diyeceğini söyler. Ama Lenin'in mantığı burada kalmıyor.

Lenin, silahlılığın, askeri güç olgusunu, hiçbir şekilde bir tek biçimde almaz. 1905 Fuarında "Devrimci Ordu ve Devrimci Hükümet" makalesini kaleme alırken Potemkin ve Odessa ayaklanmalarından sonra "güc"ün, artık nasıl ele alınması gerektiğini anlatır: "Devrimci ordu, otokratların silahlı güçlerinin kalıntılarını karşı halk kitlelerinin askeri yönetimi ve askeri mücadele için zorunludur. Devrimci ordu zorunludur, çünkü, büyük tarihsel sorunları ancak güç çözümler, çünkü, çalınmış savaşa askerî örgüt güç örgütü demektir." "En acil", "en önemli sorun" ve aynı madalyonun iki yüzü" dediği devrimci sloganını sözlerini sonuna bir özet eder: "Devrimci Ordu ve Devrimci Hükümet." (ahç)

"İşçiler, başka bir deyişle, bilinçsiz, örgütsüz, kendiliğinden ve bazen vahşice başkaldırımlarla" iç içe giren ve giderek onların yerini alan devrimci eylemin yüksek biçimlen, dönemi karakterize ediyordu. Gerçek sokak savaşları, barikat savaşları, silahlı direnişler... sürüp gidiyordu. Ve Lenin burada, "İşçiler, gösteriler, sokak savaşları, devrimci ordu birlikleri... işte, halk ayaklanmasının gelişimi budur." sözleriyle, hareketin ve dönemin "nesnel manası" durumunu da içerir, giderek şekillenen devrimci iç-savaşın söz ediyor.

Söz devrimci iç-savaşın bir biçimi olarak ayaklanmaya geldiğinde, en büyük özelliği ve özünü de Lenin'de görmelidir. O sıra burjuvazinin kuşatılmasında seprenden "Yeni İskriyalıların burjuvaziyi esas alan "doğal geçiş" aktığını eleştirirken, oldukça "olum" bir tuzluk sergiler: "Ayaklanma, büyük bir kelimedir. Ayaklanmaya çağır, yok ciddi bir şeydir. Toplumsal rejim ne denli kötüysen, iktidarı dengeleme dere-

cesi ne denli yükselse, askeri teknik ne denli mükemmelse, bu slogan kullanımının hafife alınması da o derece yanlıştır. (...) Büyük kelimeler, iyice düşünülmez kullanılmamalıdır. Onları büyük eylemlere dönüştürmenin güçlüğü, son derece önemlidir."

Ama Lenin, bu tuzluğu, politik anahtarı ve diyalektik mantığına, her güç verir durumda tuttuğu: "Devrimci ordu da büyük bir sıldır. Bu ordu, ancak uzun, zor ve karmaşık bir süreç içinde yaratılır. Fakat bu sürecin başlangıcı ve her yerden yaygın yaygın, adam adam derlediğini görürseniz, bu ordu olmaksızın devrimin gerçek zaferinin olanaksız olduğunu biliyorsanız, bu kesin ve doğrudan sloganı kullanmalı, yaymalı, her günkü siyasal etkinliklerin denek taşı haline getirmelidir. Devrim, ekonomik ve toplumsal koşullar nedeniyle tamamen olgunlaşmışta, devrimci sınıfların her zaman devrim yapmak için yeterli güçte sahip olduğunu sanmak yanlıştır. Hayır, insan toplumu, ilerici ögeler için böylesine akale ve "zaher" biçimde düzene sokulmuş değildir."

Tarihin bu biçimdeki değişim noktalarından, "güc"ü, yada devrimci orduyu bu kadar önemli hale getiren nedir? Doğrusu Lenin'i dinledikten sonra, soruya yanıt verilecek yerinlemez. İşte Lenin, açıkça, "toplumun, ilerici gelişmeler için böylesine akale biçimde düzene sokulmadığını" söylerken, devrimci durum ile, devrimci ordu ve güç sorunu arasındaki zorunlu ilişkinin manasına işaret etmiştir.

O halde, devrimci proletarya, devrimci koşullarda politik mücadelelerini, her bakımdan "sıldın" anlayışıyla yeniden şekillendirirken, pratik hakından bunun somut, gerçek biçim ve araçlarına yönelirler. 1905'in devrimci havasında Lenin, bütün enerjisini işte bu somut biçimlere yöneltmiştir. Potemkin, Odessa ve Arhangel önce Eylülde Moskova'da başlan bir grevde başlayan ayaklanmalardan çıkarılıp denler ve sonuçları, tüm yoldaşlarını "askeri ve teknik" konularında yoğunlaşmaya çağırır. Artık tüm Bolşevikler için esas görev, dev-

rimci ordu birliklerini oluşturmak, gerilla eylemlerini örgütlemek ve yönetmek, kitleleri askeri olarak eğitmek ve çığırını eklektik Stalin'in sözleriyle, "Silah, yine sıldın ve daha çok silahlı"lanmaktadır.

Gerçi burjuva iç-savaşa devrimci iç-savaşa karşılık verecek devrimci proletarya, gerçek bir devrimin ruhunu ve manasını uygun devrimci kitleler, sözcüklerini koşullarda yerine sıldın politik biçimi olan, devrimci somut, maddi bir güç haline getirecek olan devrimci orduyu yaratmalı ve devrim haklarını bu güçle dayandırmalıdır. Diğer devrim "askersiz general" olmak istemiyorsa...

İşçi Sovyetleri, grev örgütleri olarak ortaya çıkmıştı. Ama, grevler, kitle gösterileri şiddet biçimlerine dönüştüğünde, Lenin, Sovyetlerin halihazırda durumlarını, artık "yetersiz" olduğunu sınırları vurgulayarak, o zaman devrimci yaygın olan ekonomizme varan dogmatik anlayışı yıkamak için çok uğraştı. D, Sovyetlerin derhal "ayaklanma örgütleri" olarak biçimlenmeleri gerektiğini, çünkü zaten "olayların zorlanmasıyla, gelişimiyle grevlerin ayaklanmaya geçiş- kaçınılmaz olarak ayaklanma kurumlarına dönüşmeye" başladıklarını söyler. Ama, silahlı işçi mübtezeleri ve halk mübtezeleri olan "drajnik"ler özellikle burjuva içsavaş çıkması.

Drajnikler, kitle kahramanlığına somut ve gerçek biçimdir. Doğrusu drajniklerin devrim bilimine ve devrimci savaş sanatına en önemli katkısı da, gerilla taktiklerini ve yöntemlerini esas olarak pratikte kullanımlarıdır. Ve bu yüzden, devrimci ordunun oluşumunda ve yaratılmasında pek büyük etkiye bulmuşlardır. Zira, devrimci bir ordunun kurulması sorunu, askeri sunan ve devrimci savaş teorisinin temel konularından biridir. Ve bir devrimin gerçek bir maddi güç olmasının reel manası burasıdır. Diğer gerilla deneyimlerinin olduğu gibi, drajniklerin yol göstericiliği buradadır.

Türkiye ve Kültür Kürdistan devrimi, başka şimdiden bu konu-

da bir süre olanağı salıptır. Bu toprakların yansı iç savaşı, gerilla savaşı ve sokak savaşları. Üçümlünde yazıyor. Litvanya, Polonya, Ukrayna, Kafkasya, tüm bu Rusya dışında kalan yerlerde gerilla eylemleri alabildiğine yoğunlaşırken, Lenin, giderek ayaklanmaların sahne olan Rusya'nın merkez-konularındaki durumun bu bakımdan gün ve yetmiş olduğu söylenmiştir. Lenin bununla bir umutsuzluğa dikat çekmeye çalışıyordu. Gerillayı ve devrimsizlikleri, devrimci ordunun çektiği olarak nitelendiriyor. Bu ordunun nasıl yapılacağına anlatıyordu. Tam da savaş sanatının temel bir gereği ve özelliği ne dikat çekmeye çalışıyordu. Gerillayı ve devrimsizlikleri, devrimci ordunun çektiği olarak nitelendiriyor, bu ordunun nasıl yapılacağına anlatıyordu. Savaş amaçları örgütlenmiş, savaş biçimi sorununa sızıcı bağlıdır. İşte savaş sanatının bu gözetim, kaçırılmaz kuralları, savaş zamanında "savaş gözetiminde başka maddi güç yoktur." sözleriyle Lenin'de geldiği yeti burasıdır. Yükselen devrimci savaşı, savaşın koşullarını yeniden yeniden tanımlarken, devrimci bir Leninizm politik atılımına başlatılmaktadır. Lenin, Ukrayna'daki, Kafkasya'daki partizan savaşlarını ve güçlerini, devrimci ordunun dışında tutarak; bilakis... Bu yüzden bir, Kürdistan gerillasını, halklarımızın devrimci ordusunun içinde görüyoruz. Çünkü sadece nesnel toplumsal koşulların belirlemesiyle değil, savaş sanatının kuralları gereklilerinden de hareket ediyoruz. Yanlışlıca gürültü bir devrimci ordunun, Bolşevik devrimin aynı düşünmek, şu anda en sağma ve tehlikeli bir düşünce olur. Genel olarak "birleşik devrim ve mücadele birliği"nin gereği olması bir yana, bunu sonundayacak ve gerçek bir iç-savaşta, bütün güçleri tek merkezde toplamak, sızıcı bir disiplin altında, merkezi bir ordu kurmayı gerektiren, savaş gereğinin yansı ve doğası gereğidir. Şimdi bu durum, askeri çalışmaların yöntemlerini, yöntemlerini, sızıcı ilkeleri anlatılmaktadır.

İç-savaşta, tüm taktik politikaları, devrimci düşünce, yaratmak ve siyasi iktidarı ele geçirme için gerekli çeşitli biçimlere bürünür, böyle de olmalıdır. Bu politikaların uygulanması temel devrimin sızıcı ordusunun yaratılması, ve

bir iç-savaşta sadece silahlı savaş hali gerçek bir güç ise, savaş sanatının gerçek bir ustası Engels'in 150 yıl önce İspanyol gerillaların için söylediği gerillalar, gerçek bir halk silahlı savaşının temelini oluşturdular." sözlerinin tüm anlamının bu noktada yoğunlaşığı görülecektir. Pekli, iç-savaşta, gerillayı ve gerilla savaşını, ayaklanma, silahlı savaşta, devrimci bir ordu kurmada, siyasi iktidarı ele geçirmeye, bu kadar önemli yaparız demektir.

Burada öncelikle, gözetiminde askeri taktiklerin geldiği düzeyin çok önemli payı olduğu görülmelidir. Savaş sızıcı da, taktik ve stratejik bilinçlilikle en fazla askeri taktik durumuna bağlıdır. İşte bu gerçek, tarihin derinliklerinden, bir anlamda "toplum ve devrim dışı" kalmış bu öğeyi çıkartıp, modern toplumda devrimci savaşın gerçek ve vazgeçilmez bir aracı ve hiçimi haline getirmişür. Gerilla savaşına ve taktiklerine ilişkin Marks ve Engels, bu öğenin önemine, "sıyrı bir ordu, ancak böylelikle daha güçlü ve daha örgütlü bir orduyu alabilir." sözleriyle sak sak dikkat çektiler. Lenin, "ayaklanmaların tamamlayıcısı", "devrimci ordunun çektiği" diyor, tüm parti çalışmalarını esas sızıcılığın buraya aktarılmasına uyarıyor.

Gerilla taktiklerinin ve mücadele pratiklerinin kitlesel eğitiminde ve sızıcı örgütlenmesindeki birleşik bir devrim, anlamını daha da artıran bir diğer noktadır. İç-savaşta gerilla eylemleri "kitlesel mücadelelerin gerilla eylemleri kitlesel askeri konularına hazırlar." (Lenin) Gerilla taktikleri ve eylemleri, ayaklanma için askeri ve teknik ihtiyaçları sağlarken, halkın silahlı mücadelelerinin ve sızıcı örgütlenmelerinin de temel aracı olurlar. Bu eylemler aracılığıyla, devrimin siyasal prestiji, reel anlamı, halkın maneviyatı ve hareketin politik ve ideolojik manipülasyonu daha da güçlenir. Kavranan taktik askeri ve siyasi zafetler, düşman üzerinde doğrudan etkilerde bulurken, düşmanla askeri, teknik politik, ideolojik ve psikolojik zafetler yaratılır. Gerilla eylemlerinin yoğunlaşması ve örgütsel olarak güçlenmesiyle, halk kitleleri, askeri açıdan üstün durumda bulunan düşmana karşı, gerilla taktikleriyle ve asker-

ri mücadelelerin diğer önemli öğeleriyle eğitilmiş ve deneyimlere sahip olurlar.

Gerilla taktiklerinin ve pratiklerinin, bir devrimin temel manevi olan sızıcı maneviyatı ile birlikte örgütlenmesi ve esas olarak bu manevi sızıcılığın açısından da çok büyük bir önem vardır. Nasıl ki, silahlı savaşta bir halk, gerçek maddi birleşik birleşik gerilla savaşını uygulayan bir halk ile askeri açıdan sızıcı konumuna girer, üstün bir konuma gelir. Burada sızıcılığın içeriği siyasi iktidarı ele geçirme, biçimi askeri savaş ve stratejileridir. Ve iç-savaşta, siyasal sızıcı sızıcı askeri sızıcı ile bilinmeyen bir güç, tüm tarihin manevi ve örgütlenmiş mücadeleleri döneminde, gerçek bir güç olarak demektir. Bu sadece, bir devrim, kitap sayfalarında kalmakla sızıcılığın belgeli bir lafazan liberalizmin serkeşliği olabilir.

Lenin, gerçek bir devrimin tüm bir anatomisini çıkardığı, devrim biliminin üstün bir yapıya olan "Demokratik Devrimde Sosyal - Demokratik Devrimde Taktik" adlı kitabının daha genişinde, Rusya'nın o zaman ki ayaklanma ortamına ilişkin, "kitlesel eğitiminde ve örgütlenmesinde esas siyasal sızıcılığı" vermek gerektiği sorusunu sorarak, devrim döneminin manevi bir başka biçimde ortaya koyar. Bu yönendilmiş bir sorudur, ve hemen arkasından seçenekleri koyar. Sorularına ve yasal sızıcılığın mi yoksa bir ayaklanma devrimci bir ordu ve devrimci bir hükümet yaratma çalışmasına mı? Bu soru en hırak halde sızıcı bizim karşımızdadır.

Şimdi bir çok siyasal grubun, Lenin'in ve gerçek bir devrimin manevi birleşik, liberal ve kapıyı bir tarafta, kendiliğindenlik hastalığının devrimci dönemde tipik hali durumuna gelen "eskimiş çalışma biçimlerini" siyasal sızıcılığın verdikleri görüyoruz. Bu tür tutumları, devrimci taktik konularında ele almak gerekiyor. Bu ekonomist ve bürokratik tutumların bu taktiklerini sızıcı için askeri girişimlerine yönlendiren olarak da sızıcılığın geri durmayan bu gruplar, devrimci girişimlerin ve devrimin devrimci çalışması için ve sızıcılığın çalışmasını, içeriği yitirmesine ve maddi kaybetmesine de yol açıyor. Lenin'in deyi-

miyle bu "aklı" bir, gelişmelerin çok "aklı" (1) bir şekilde kendiliğinden bir devrim geleceğine inanıyorlar. Kendi sözleriyle, normal zamanların on yıllar bulan sızıcılığı, şimdi hafızası hasta gözetim koşullarını devrimci sızıcılığın yansı, onlar zaten gerçek bir devrimin ortasında yaşadığımız anlamıyor oluyorlar. Bu yüzden, Leninistler olarak bir devrimci siyasal gruplar tarafından "Geri sızıcılığın" sızıcılığına, sızıcı haklılığına inanıyoruz. Yaşlı yaşlılarımızın şu son günlerinde baskın savaşın esas mücadele biçimi olarak önerilere, sızıcılıklar, demokratik kitle örgütleri üzerinde, esas olarak bunlara dayanarak, sadece başka bir biçimde sızıcı bir örgüt olabilecek "Muhalefet Meclisi" önerilere, devrim, sızıcılığın "sızıcılığı" ile değil, sızıcı bir devrimin "aklı olmanın" diyalektiği ile bir kez daha bakmalarını öneririz. Zira ekonomizmin "aklılığı" devrimci sızıcılığın, asla devrimci sızıcılığı değil.

Doğrusu, bugünden sonra, Leninistler ve daha fazla düşün, Leninist siyasal sızıcılıkları, askeri sızıcılıkla daha sızıcı birleşiklerdir. Lenin, askeri sızıcılığın devrimci ve çalışmanın esas sorunu olarak, askeri sızıcılığı ve askeri sızıcılığı koydu: "Savaş müfrezelerinin inisiyatifinin azlığı, askeri sızıcılığın yansı sızıcılığı, çalışmalarındaki baskın sızıcılığı" devrimin yolunun budur. Tüm sızıcılığın, devrimci sızıcılığın sızıcılığın bu sızıcılığı istedi. Bir devrimci askerin sızıcı, biçimsel durumundan değil, siyasal ve askeri açıdan sızıcı konumundan denir gelir. Bu yüzden, bugün, gerilla, devrimin ruh ve sızıcılığıdır. Devrimci iç-savaşın ortasında, gerçek devrim, gerillada ve onun sızıcı eyleminde buluyor. "Ayaklanmayı hazırlayan gerçekten sızıcılık ve proletaryanın buna ciddi olarak hazırlanmış sızıcılığına sızıcılık, savaş müfrezelerinin gerilla eylemlerini sızıcı uğruşmak değil, CEMAL-BETSİNDİRLERİNİZ." (Lenin, Partizan Savaşı - Marks/Engels/Lenin/Stalin, Yar Yayıncıları, sf:182)

Şimdi gerilla, devrimin maddesidir, sızıcı halk maddesinin devrimidir!

Hüseyin GÜLAY

TKEP/LENİNİST'E YÖNELİK OPERASYONLAR DEVRİMCİ SÜRECİ DURDURAMAYACAKTIR!

Faşist devlet ülkeleri, tekelci kapitalist düzeni sarsan devrimci süreci durdurmak için son dönemde TKEP/Leninist'e yönelik olarak arka arkaya bir dizi operasyon başlattı. Tekelci kapitalist güçler tarafından yürütülen operasyonlar sonucu onlarca Leninist kadro faşizme esir düştü. Faşist burjuva basın, medyası, polisiyle tüm karşı-devrim güçleri, operasyonlarını başarıyla tamamladıklarını açıkladılar. Burjuva güçlere göre kesin bir başarı elde edilmişti. Faşist güçler, henüz sonuç alamamış olacaklar ki, her operasyon sonucu aynı şeyi tekrarlayıp duruyorlar. İşçi sınıfının devrimci sınıf partisi olan TKEP/Leninist mücadeleye atıldığı gündün bu yana tam 6 yıldır, en ağır devlet saldırılarına uğruyor. Yani Leninistler, faşizmin en ağır koşullarında doğmanın salve anılan altından geçerek mücadelesini devam ettirmişler. Örgütlü konuları mücadelelerin sürekliliği sağlamıştır. Arın hiç bir güç ve burjuva saldırısı Leninistleri emekçi sınıfın bağrından söküp alamaz. TKEP/Leninist köklü bir partidir. Devrimci süreç her kere işlemeye başlamıştır, artık ne emperyalizm ne de işbirlikçi tekelci güçler bu sürecin sonuna sonucunu ünlenecekler. TKEP/Leninist devrimci sürecin kaçınılmaz sonucu olan devrim ve iktidara varacaktır. Artık ne TKEP/Leninist çökertilebilir ne de devrimci süreç durdurulabilir.

Tekelci güçler ve faşist devlet, neden Leninistlere karşı bu kadar saldırgan ve vahşi biçimde saldırıyor? Bunun temel nedeni, Leninistlerin işçi sınıfı ve emekçi halklara, burjuva sınıflı nasıl devreceğini doğru biçimde göstermesi; halklarımızın devrimci bir öndertikle başarının anahtarına kavuşmasıdır. Bununla işkencenin bunca ağır cezaları açık infazların, seri operasyonlarla tek nedene Leninistlerin halklara kuruluş yolunu göstermesidir. Doğmanın, Leninistlere yönelik vahşi saldırıdan, Leninistlerin ne kadar doğru yolda olduklarını gösteriyor. Leninistler, bugüne sonuna kadar, devrimci mücadeleyi sürdürüyor. Bu savaş, halklarımızın, burjuva sınıfıyla süren savaşıdır. Her savaşın göçü gibi, Leninistler de bu savaşı kendi safından, dışkılarını göstererek ve savaşı kazanmak için gereken dersleri çıkaracaktır. Burjuva iç savaşı karşı, proletaryanın devrimci iç savaşı sürecidir.

Burjuvazi devrimin yükselişi önünde aciz durumdadır. Sırf devrimin yükselişine önlemek için kendi sınıflarını en kanlı saldırılara girişti. Ama kanlı saldırılar, halk hareketinin gelişimini durdurmaya yetmedi. Halk kitleleri her seferinde daha güçlü biçimde kanlı saldı-

rlara karşı durdu. Kanlı saldırılar, kitlelerde sindirici, boyum eğici etki yapmadı; tersine bir gelişme oldu, kitleler direngen olmaya, militanlaşmaya öğrendiler. Eğer faşizmin kanlı saldırıları istenen etkiyi yapmış olsaydı, bu saldırılara en şiddetli biçimde uğrayan Kürt halkının şimdi çoktan teslim olması gerekirdi. Öyle olmazdı, Kürt halkı, önce vahşi ve kanlı saldırılara rağmen, yenilmez bir halk olduğunu bütün dünyaya kanıtladı. Türkiye'de de faşist devlet güçleri devrimcileri çeyizli yollara baskı almaya aldı, kanlı katliamlarla sindirmeye çalıştı. Sonuçta ne oldu; devrimci güçler her saldırıdan sonra güçlenerek çıktılar. Devrimci hareket eskimeye göre şimdi daha etkin ve güçlüdür. Leninistler, faşizmin kanlı katliamlarla, işkencelerle, ana karnedaki hebelen bile öldürerek devrimcileri bitiremeyeceğini en somut kanıttı. Leninistler, faşizmin her saldırısından sonra yeniden toparlanmayı ve eskisine göre etkin ve güçlü konuma gelmişlerdir. Devrimci hareketin yükselişi önlenemez düzeydedir. Bu nedenle burjuvazi ve devlet güçleri, devrimin yükselişinin önünde hiç bu kadar aciz duruma düşmemişlerdir.

Bunalmaktan çıkış yolu bulamayan tekelci sermaye, ülkeyi bir halk ayaklanması ve devrimci patlama karşısında esas gücünü militanist alana kaydırdı. Militarist devlet güçleri ve paramiliter güçler en kapsamlı biçimde silahlandırılmıştır. Bu da yarıdevlet, sanayi yetenece yasakçı yasalar yokmuşçasına, şimdi yenileri getiriliyor. Egemen güçler, militarist güçleri ve yasalama kapasına dayanmış olan devrimci sell durduramaya çalışıyor. Halk hareketi bir kere harekete geçti, önünde sonunda burjuva ödemelerinin önüne kapı götürecektir. Ne kadar yasa çıkarırsa çıkarsın, halk artık yasaları tanımıyor, dinlemiyor. Yasalanan bir işe yaraması için yasalara boyun eğmeye razı bir kitle olması gerekiyor. Övsa ki bu kitle direnerek, savaşarak halk niteliğini kazanmıştır. Halk işe yasaları boyun eğmeyecek kadar bağı dik durumdadır. Emekçi sınıflarına dönüp bir bakın buy burjuvalar, yasalarınıza kan akıyor. Halk, yasalarınıza çoktan ayaklanmaya almaya almış bulunuyor. Direngen militan mücadele düzeyine ulaşan kitleler ne devlet güçlerine, ne yasalara, ne de kanlı katliamlara boyun eğdi. Devlet iktidarının büyük çapta silahlanması, silahlı güçlerini artırması, yeni edan yasalara başvurmaları, sistemin ve politik rejimin devrimin yükselişine önünde ne kadar aciz kaldığını böyle bir şekilde kanıtlanmaktadır.

Devrimin yükselişinin en açık kanıtı olan TKEP/Leninist'in güçlenmesi karşısında faşist devlet iktidarı aciz durumdadır. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin yükselişine önlemek için mahkemesi, hakimi, savcısı, politi-

kacı ve polisi nesi varsa, bütün it sürüleriyle saldırıya geçen burjuvazi, yine de Leninist partinin mücadelesini durduramıyor. Yajama kendisi Leninistlerin ileri sürdüğü görüşleri doğruluyor. Mücadele içindeki kitleler her geçen gün Leninistlerin sloganlarını haykırıyorlar. Daha fazla kitle Leninist görüşlere doğru yönelim gösteriyor. Sokak gösterileri sırasında söylenen sloganlar, ortaya konan direngen militan mücadele Leninistlerin devrimci duruma ve iç savaş konusundaki tepeslerini doğruluyor. Leninist görüşler, emekçi kitleler tarafından maddi güçle dönüştürülüyor. Emekçi sınıf her alanda daha fazla Leninist sloganlara doğru yönelmişken, faşist güçler, Leninistleri etkisiz hale getirebilirler mi? Dem ki bu edinin en yaygın olduğu bir zamanda. Burjuvazi ve faşist it sürülen kanlı saldırıları, operasyonları istenen sonucu vermeyecektir. Leninistler ve emekçi kitleler, bu kanlı saldırıları kesin olarak birga çıkaracaklardır.

Egemenlerin, sömürücüye dayalı düzenlerini devam ettirmek için kanlı saldırılarına arınması; açık infazların, göv altında kaybetmelerinin burjuvaziye getirmesi, başka yasaların yürütülmesinin etkilenmesi. Kürt halkına yönelik katliamların planlanması, bu egemenliği devrimden ne kadar aciz bir görev olduğunu gösteriyor. Savaş durumuna bilimsel açıları doğru çözümleyen ve burjuvazinin yönelişini doğru biçimde gösteren TKEP/Leninist, burjuva egemenliği devrim yoluyla devrimci sistemine büyük bir hız verecektir. Olaylar Leninistlerin ne kadar haklı olduğunu göstermiştir. Burjuvazi yalnızca devrimci şiddetin dışından anılır. Leninistler de devrimci şiddetin dilde konuşmaya devam edecektir.

Ardı gelmeyen operasyonlarla, infazlarla, işkencelerle, kanlı saldırılarla devrimci güçleri yok etmeyi hedeflemesi; burjuvazinin kentlerini, oradan kaldırmak güçlerini devrimci güçler olduğunu kanıtlanmış gösteriyor. Bunun için bütün güçlerle devrimci hareketlere yöneliyor. Opportünistlere ve sosyal-reformnistlere yasal olmak amacıyla tekelci burjuvazi, devrimci güçleri ise oradan kaldırmak için her yola başvuruyor. Faşizmin, TKEP/Leninist'i yok etmeyi amaçlayan operasyonlarını bu çerçevede anlamak gerekir. Ama, faşizmin kanlı saldırıları ve operasyonları sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Çünkü mücadeleyi sürdüren her Leninist savaşı, yoldaşlarımızın bu güne kadar onlarla taşkırdıkları sosyalizmin burjuvazi büyük bir istik ve kanlılıkla dağıtılacaktır. Sonuçta, zaferi ulaştıracak olanlar, her koşulda devrim için savaşmasını bilenler olacaktır.

Özgür ZORLU

ÇEK-AL

YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAYACAK ESKİŞEHİR TABUTLUĞUNU YIKACAĞIZ!

Yığılı ANAYOL hükümetinin iğbosa getirmesi ve eli kanlı katil Ağar'ın adalet bakanlığına getirilmesi ile cezaevlerinde asana hiç sınırlanmayan saldırganların artırılacağı yönünde şüpheye yerleşti.

Eli kanlı adalet bakanı Ağar adalet bakanlığına ilk gidişli günlerde cezaevlerini yola getireceği, edir mahiyetli terörün yetmişen eğitim kampa alınması çıkarsaydı; pekente verildiği dinler,ler ile saldıran sınırları vardı, ardından açıkladığı bazı yığınları ile cezaevlerini yola nasıl getireceğini anlatarak destek istemiştir. Yapılan gururlu cezaevlerini hırsız gösterme kampanyası ile buna zemin hazırlanmışa gelmiştir.

Bu saldırı harekati başladı. 6 Mayıs 1996 günü yarıdan bir gencele ile saldıran birim otuzya çıktı.

Uzun, zorlu müzakereler sonucu kapatılan Eskişehir Tabutlukları "adil"tan geçirilerek açıldı. 150 kişilik olduysa söylese de içinde 1000 kişilik kızlık yapıldığı görülmüş. Artık barınak, hanir, Dışarıları da barınaklar ile dışındaki cezaevlerinde normalde, "kızlık" çıkılarak yeni adrese Eskişehir Tabutlukları tan sonra tutsak önce metris cezaevine götürülüyor. Burada Çek kovanı tarafından "kızlık" ile kampanya. Bir gece burada kaldıktan sonra Eskişehir cezaevine getirilenden sonra süresi veriliyor. Ardından hırsızlara alıyor. Hırsızlarda kalma süresi 60 gün olarak belirlenmiş. Bu süre daha sonra cezaev alması tarafından hırsız hırsızları gösterdiği ile 60 gün daha uzatılabilir. Yani kır gün hırsızda kalınacağı bilinmiyor. Hırsızda kalınacağı süre içinde hiçbir tutsak diğer ile geçirilmiyor. Kendisine güzellik gösteri dahi hiçbir yapılmıyor. Yeleme, radyo yasak. Kültürel sporlar faaliyetleri bulunmuyor. Tutsak tek başına bırakılarak her türlü saldırıya maruz bırakılması amaçlanıyor.

Cezaevine dışından yiyecek getirilmesi kesinlikle yasak. İnce de bir kişiye ayda 2.000.000 lira verilebiliyor. Ziraatçisi gelmeyen tutsak diğer tutsaklar tarafından para aktarımı yapılmıyor. İhtiyaçlar komitelerine karşılanıyor. Bununla Komün yaşamına girilmesini önlenmeye çalışılıyor.

Tutsakların her türlü talebi idareye ya da olarak bildirilmek durumunda. Ancak hırsızlara karşı kalıcı önlemler. Sadece hiçbir talep diğerlerinden önce alınmıyor.

Hırsızda bulunan tutsakların ziyareti ve

ziyarete çıkartılması yasak. Ancak görüşlerinde başlarında bir gardiyan bulunuyor. Konuşma dinleniyor. Vekâleti olmayan avukat müvekkili ile görüşemiyor. Bu TC'nin kendi yasalarına aykırı.

Yığınlar: hırsızlardan ayrılmaları alıyor. Günlük her hafta 20 dakikla

Cezaevindeki saldırılara bağlanıyor. Bunlar. Bu saldırıların boyutları ellise ki farklı oluyor. Ancak uygulamaları aynı bellidir.

Hırsızlara tutsak yığınları olarak tek başına yönetmeyi amaçlıyor. Böylece tutsak ünlüğü zaman sınırlanarak zaman zamanı getirilerek oluyor. Her türlü işleme ile karşılaşıyor bırakılarak.

Komün yaşamını engelleniyor. Tutsak hırsız olarak yaşamak için zamanı buna alıştırmaya çalışılıyor. Böylece diğerleri devrimci kılığı, sonra ayaklar altına alınacak.

İnsanlar İstanbul'dan uzakta olduğu için mahkemelere götürülüyor, duruşmaya getirilmiyor. Böylece suçunna hakkı devlet tarafından gasp edilmiş oluyor.

Bu saldırının bir başka boyutu da artık İstanbul'daki cezaevlerine hiçbir tutsak alınmayacak. Ümraniye cezaevi burada delilik cezaevini 1/3 iline ulaşmış durumda. Bayrampasa cezaevi ceza delilik cezaevini almış tutsak barındırıyor. Ümraniye cezaevi hükümetin saldırısında olmasına rağmen buradaki hükümetlerin başka cezaevlerine sende geçiriliyor. Ancak Bayrampasa ve Ümraniye cezaevlerinin sınırları sınırlı bir süre ile dağıtılmak

restim almak. Devletler ödenerek kazanılan hakları gasp etmek. Buradaki insanları Anayasa'nın çeşitli ilera yerlerine özgün birlikten sonra burada yığın kalmalarını sağlamak bitylice saldırganlar ve buna mukabil direnişlerde kampanyanın başkanı en az indirerek Japaylı kampanyası ve diğerleri etkisiz hale getirmek. Yeni katliamlar yapmak.

Devrimci tutsaklar aynı Bayrampasa gibi cezaevlerinde keskin de olsa cesuri yaşamı haklarına sahiptir. Bu hak, can bedeli ödenerek alınmıştır. Bu hakkı, devrimci onurlarından kişiliklerinden taviz vermeden, her türlü saldırıya yürekli olarak direniş yapıp, bağlarını çözenen, onurlarını ayaklar altına almadan, karşılaştıkça olmayacaktır.

Yığılı TC devleti şimdi bu hakka geçecek. Bu hak yine can pahasına bedeller verilerek korunacak. Devrimci tutsaklar bu hak uğruna, onurları uğruna ölmeye de istediğince de hazır. Her türlü saldırıya direnişle karşılayacak ve her zamanı bu kez daha da çıkartacakları.

Şu an Eskişehir cezaevinin açılmasına ve buradaki uygulamaların yaşamı geçirilmesine karşı tüm cezaevleri ayağa kalktı. Tüm cezaevlerinde Açık Graderi, Güllü direnişler örgütlendi. Diğerleri tutsak süresi Açık Graderde. Tutsaklar Teslim olmayacaklarını haykırıyor. "Eskişehir tabutluklarını yıkacağız, Devrimci tutsak sınırlarına karşı elleri kıracağız" diye sesler yükseliyor döndürüldü. Binalere can tek bir yürek gümüş.

Bizler devrimci tutsak aileleri olarak diğer çocuklarımızı öldürülmesine göre yaşamak istemiyoruz. Sokaklara çıkacağız, işadları basım açacağız. Yal konuş gün esteri birliklerle çocuklarımızın direnişini destekleyeceğiz ve her türlü yüküne yapacağız. Hükümet ve insanımızla onları başlatıyor.

Unutmayalım bütün saldırganları önlemek bir devrimci tutsak ailelerin içinde. Belirtilenlerin siper ederek bu saldırılara karşılanıyor. Daha önce başadık. DETAK ve DETUDAP'a destek verdiğimiz için emelilikler biden direnişin zaferle sonuçlanmasında birer daha yaklaşıyoruz.

YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN ONURLU DİRENİŞİ!
DEVİRİMCİ TUTSAKLAR TESLİM ALINAMAZ!
ESKİŞEHİR TABUTLUĞUNU YIKACAĞIZ!
YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAKLARIN VE FİTNAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN İHTİKAR YAŞASIN İHTİDAP!

CEZAEVLERİNDEN... CEZAEVLERİNDEN...

Türkiye ve K. Kırdistan'daki cezaevlerinde saldırılar yoğunlaşarak sürüyor. Tüm suçlulara karşı cezaevlerinde binlerce Devrimci, Yurtsever Tutuklu tarafından açlık grevleri ve diğer araştırmaları devam ediyor. Talepler genel olarak "Eskişehir tabutluğa kapatılma, Aileler üzerindeki baskılara ve gizli terörüne son verilme."

8 Mayıs: Adalet bakanlığı tarafından genelge yayımlandı. Bundan böyle İzmir, İstanbul, Diyarbakır da tutuklanmalar değişik illerdeki cezaevlerine gönderilecek. Mardin cezaevindeki tutuklular Diyarbakır'daki direnişe destek olmak için stre-siz açlık grevine başladılar.

11 Mayıs: Bursa özel tip cezaevindeki tutuklular süresiz açlık grevine başladı. Tutuklular yaptıkları açıklamada 8 Mayıs genelgesi ve Diyarbakır'daki baskılara son verilmesini dediler. Diyarbakır cezaevinde provokasyon yararmak amacıyla kağıtla-sız asker tatabından girildi.

13 Mayıs: Diyarbakır cezaevinde mahkemeye çıkan tutukluların asker saldırısı 4 tutuklu yaralandı. Bunun üzerine mahkeme ve hastane boykotu başladı.

14 Mayıs: Muğla cezaevindeki tutuklular süresiz açlık grevine başladı.

16 Mayıs: Batman cezaevinde bir ay önce başlatılan dönüştürme açlık grevi stre-siz çevrildi.

17 Mayıs: Ümraniye ve Bayrampaşa cezaevlerinde bulunan yurtsever tutuklular 5'er günlük dönüştürme açlık grevine başladılar.

18 Mayıs: Atıfpaşa cezaevindeki yurtsever tutuklular süresiz dönüştürme açlık grevine başladılar.

20 Mayıs: Nevşehir, Bismil, Konya, Tokat, Zile, Malarya, Maraş, Urfa, Çankırı, Sakarya, Gebze, Adıyaman, Bartın, Bursa cezaevinde yurtsever tutuklular Diyarbakır'daki açlık grevini desteklemek ve Eskişehir cezaevinin kapatılmasını önlemek için süresiz dönüştürme açlık grevine başladılar. TKRP/Leninist, DHKP-C, MLKP, TKP/ML, THKP-C/HDÖ, TKP/ML, EKİM, Direniş hareketi tutukluların sağduyular cezaevinde süresiz açlık grevine başladılar. TKRP/Leninist, DHKP-C, MLKP, TKP/ML, TKP/ML, EKİM, Direniş Hareketi, THKP-C/HDÖ tutukluların bulunduğu tüm cezaevlerinde süresiz açlık grevi direnişi başlatıldı. Tutuklular tarafından yapılan açıklamada eyleme 1500 tutuklu katıldığını, Eskişehir tabutluğa kapatılacağı, aileler üzerindeki baskılara son verilinceye, ve tutukluların tedavilerindeki engeller kaldırılınca kadar devam edileceği açıkladı. Açlık grevi sürecinde değişik fiili eylemlilere girilecek.

21 Mayıs: Sağımsızlar cezaevinde açlık grevinde bulunan devrimci tutuklular tarafından şebekeli ve slogan atma eylemi gerçekleştirildi.

22 Mayıs: Sağımsızlar cezaevinde açlık grevinde bulunan devrimci tutuklular tarafından slogan atma ve şebekeli eylemi gerçekleştirildi. Şırnak, İskenderun, Kayseri cezaevlerindeki tutuklular açlık grevini

desteklemek amacıyla açlık grevine başladılar. **29 Mayıs:** Diyarbakır Cezaevinde iki hükümlü kezaime yakarak intihar etmek istedi. Aynı gün cezaevine saldırıda 19 hükümlü yaralandı.

3 Haziran: Siyasi tutukluların kaldığı 14 cezaevindeki tutuklu suçluları esik polis müdürlüğü faşist Adalet Bakanı Mehmet Ağar'ın protesto ettiler. İzmir Torbalı Cezaevi'nde açlık grevine başlayan tutuklulara askerlere saldırarak dört kişiği yaralandı.

5 Haziran: Anadol ilçesinin tekrar açlık Eskişehir Özel Tip Cezaevinde siyasi tutuklular açlık grevine başladı. Tutuklular "6 Mayıs genelgesi" kaldırılmaya ve "Eskişehir tabutluğa kapatılacağı kadar" direnişlerin süreceğini söylediler.

6 Haziran: Diyarbakır Cezaevindeki yasal tutuklular Antep Cezaevine atılmayı istedi. Başından ağır yaralı olan Musa Altun'un duruma ciddiyetini koruyor. Batman Cezaevindeki tutuklular RP Hatman Milletvekili Musa Okçu ile Batman Cumhuriyet Başsavcısının tehdidine maruz kaldılar.

8 Temmuz: Uşak Cezaevinde Devrimci Tutukluların başlatıldığı açlık grevlerine destek olmak amacıyla açlık grevine başlayan adli tutukluların emareti tarafından dışarıdan getirilen bir grup faşist saldırı. Saldırı sonrası 5 mahkum şis ve sopa darbeleriyle dövülerek öldürülürken, olayın şahidi mahkum Mehmet Albayrak ise öldürülerek ağır yaralı olarak barakada.

KAYIP ANALARI YALNIZ DEĞİLDİR!

Gözaltında KAYIPLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ

Uzun bir mücadeleli devrim mücadelesi, Devlet aygıtınca saldırıyor. Çeşitli yöntemlerle devrimcilerin gözünü korkutmaya, yıldırma çabaları. Bu yöntemlerden birisi gözaltında kayıp etme. İşkence ile öldürme. Hatta son dönemde en çok kullanılan yöntem denilebilir. İşkence alibiyle artmış durumda.

Gözaltında kayıplara karşı mücadele de Arjantin'den gelen bir gelenek var. Birsan Gültunay, Harise Toruman, Elif Tekin, Emine Onuk ve en son Hazare Türkoğlu, Kiminün eşi Kiminün oğlu Gözaltına alındı ve bir daha kendisinden haber alınmadı. Ve onlar yollara düştüler alanlara çöp kucukların yakasına yapıştırsın, "ah sizde kan" diyerek amedalarına kan buldular katillerin. Gözaltına alınıp tutuklandılar. Ama yılmadılar. Talat Türkoğlu'nun eşi şimdi sukaklarda. Diğer kayıp aileleri ile birlikte arıyor ağıni ve bütün kayıpları.

GÖZALTINDA KAYIPLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ

KAYIP AİLELERİ YALNIZ DEĞİLDİR.

TALAT TÜRKÖĞLÜ'NÜN KAYBEDİLMESİNE İZİN VERMEYECEĞİZ.

ANALARIN ÖPKESİ KATİLLERİ BOĞACAK.

Deyrimci Tutsak Ailelerinden

10 Mayıs: Eskişehir tahliye kararının açıklanması deyrimci tutsak ailelerinden tepki. DUTLUAP'lı aileler Eskişehir cezaevinin açılmasını Bayrampaşa cezaevinin önünde yapıldığı basın açıklamasıyla protesto etti. Açıklamanın ardından sınırlar boşaltan tutsaklara duyulmuş "baskılar bizi yıldırmaz" şeklinde slogan atıldı.

11 Mayıs: Diyarbakır E tipi cezaevinde süresiz açlık grevinde olan tutukluların yakınları Diyarbakır HADEF'te süresiz açlık grevine başladılar. Aileler yapıldığı açıklanarak "Cezaevlerindeki baskılara son verilmiştir. Gerekiirse kendimizi yakacağız. Ölüme katlanma dahi olsa sınırları kaçırdığımızla direneceğiz." dediler.

13 Mayıs: Diyarbakır HADEF'te açlık grevi yapan tutukluların aileleri ümitsizlikle bakılmaları arzularını üzerine eylemlerini sürdürüyor. Anneler günü dolayısıyla Takdim meydanında toplanan bin kadar kadın HADEF il merkezine kadar yürüyüp burada basın açıklaması yaptıktan sonra dağıldılar. Anneler günü dolayısıyla deyrimci tutsak aileleri İstanbul İHD'de toplanıp yaptılar. Bursa özel tip cezaevi önünde Deyimci Tutsak yakınları tarafından basın açıklaması yapıldı ve tutsaklar yalnız değildir. denildi.

14 Mayıs: Çocukların TKP/Leninist davasından deyrimci tutsak aileleri İstanbul İHD'de bir basın açıklaması yaparak çocuklarının işlerince görüşürüne sözler ve Avrupa konseyine bağlı işlerince izleme komisyonunun çocuklarını durumuna ile ilgilenmesini protesto ettiler. Sultanahmet'te Taksim Türkçü'nün gözaltında kayıp edilmiş insanlığını protesto eden bir basın açıklaması yapıldı.

17 Mayıs: Hastahane kayıplar kurulayının yapılmasına valilik tarafından izin verilmeli. Bunun üzerine kurultay MEDKON Kültür Merkezi'nde yapıldı. Kadıköy

Atıf'da mum yakma eylemi yapıldı. Eylem polis saldırısı sonucu 30 kişi gözaltına alındı. İzmir'de kayıplar için mum yakma eylemi yapıldı.

18 Mayıs: Kayıp yakınlarının Galatasaray İsesti önündeki anıtına eylemi 1. yılını doluburdu. Eyleme Şeb, Kolumbiya, Arjantin'den gelen kayıp yakınları katılırken bu hafta Taksim Türkçü'nün annesi Adana'da tutuklu yakınları Diyarbakır cezaevindeki süresiz eyleme destek olmak için süresiz açlık grevine başladı. İstanbul'da bulunan yarı-süresiz tutsakların yakınları Bahçelievler HADEF'te süresiz döngüsel açlık grevine başladılar.

19 Mayıs: Gözaltında kayıp edilen Hırsan Ocak'ın mezarı başında anıt toplanması düzenlendi.

20 Mayıs: Sağmalcılar cezaevinde 600 kadar tutuklu yakını cezaevinden metro istasyonuna kadar yürüyüş yaptı. İzmir Tiyatrali aileler Bursa cezaevinin önünde Eskişehir tahliyesinin açıklanması ve 6 Mayıs genelgesinin protesto eden basın açıklaması yaptı.

21 Mayıs: Sağmalcılar cezaevindeki açlık grevindeki tutsakların yakınları tarafından imza toplanarak cezaevi savcılığına dilekçe ile bildiri verildi. Dilekçede çocuklarına açlık grevinde bir şey olursa siz, aileler bakarsanız ve cezaevleri genel müdürlüğüne sorarsanız tutacağız denildi.

22 Mayıs: Tutuklu ve hücreli aileleri yardımlarına ve dayanışmasına devam etmesi için Bursa cezaevi önünde açıklama yaparak 6 Mayıs genelgesinin geri alınmasını istedi.

5 Haziran: Deyimci tutsaklar ve dayanışma platformu Eskişehir Cezaevi önünde yapıldığı açıklamada "Eskişehir tahliyesine kapsülünceye, sevkler durduruluncaya, saldırılara son verip sorumlular yargılanuncaya kadar mücadelelerimiz yanında olacağız." dediler.

6 Haziran: Ankara Demokrasi Platformu HADEF Ankara ilbinasından İnsan Hakları Genel Merkezi'ne kadar Ağar'ı protesto yürüyüşü yaptı. Gebze Demokrasi Platformu Gebze Adliyesi önünde 6 Mayıs Genelgesine yönelik basın açıklaması yaptı.

7 Haziran: Ankara Demokrasi Platformu Ağar Genelgesinin iptali için Danışmaya başvurdu.

8 Haziran: Bayrampaşa Cezaevi önünde İHD basın Açıklamasına polis saldırısı. 40 gözaltı. İHD Sekreter postanesinden protestonun tıfrafı çekmek isteyince 20 gözaltı daha oldu. EKS (Fonksiyon Kadınlar Birliği) Taksim meydanında kendilerini zencilerle bağlayarak anıtına eylemi ve basın açıklaması yaptı.

9 Haziran: Cumartesi Anılarını anıtına eylemine polis saldırısı. Yüzlerce gözaltı oldu. Protesto etmek için oturan gazetecilere de saldırıldı, esatibirlik Serpil Ünal dövülerek gözaltına alındı ve 15 gün Terörle Mücadele Şubesinde tutulduktan sonra tahliye edilerek Eskişehir Cezaevine gönderildi.

10 Haziran: Habibe için İstanbul'a gelenler 9 Haziranda gözaltına alınan Hahitler delegeleri, Cumartesi anıları, Kamu Çalışkanları ve 6 Mayıs Genelgesi için ağdalarına siyah baat takarak Taksim bahçesinde protesto eylemi yaptılar.

11 Haziran: DUTLUAP'lı aileler İHD Ankara şubesinde basın toplantısı düzenleyerek cezaevlerindeki yaşam koşullarının iyileştirilmesini istedikler.

21 Haziran: 43 tutuklu ve hücreli yakınları cezaevlerinden uygulananları protesto için Ankara'da eylemi yaptılar. Polis anıtına eylemi yapan tutuklu yakınlarına gözaltına aldı.

23 Haziran: Ankara Köşey'de 25 kadar tutuklu yakını Atatürk Bulvarına trafik kapandı. Polis grupları gözaltına aldı.

SELAM OLSUN DEVRİM SAVAŞÇILARINA

Cezaevlerinde TKP/Leninist, DHKP-C, TIKKO, İKP/MLİ, İKP/ML, TIKB, THKP-C/HDÖ, EİDM, Demir Hareket, tutsaklar tarafından bağlanan süresiz açlık grevi ve ölüm davaları, ayrıca tüm cezaevlerinde süren PKK tutsakları tarafından sürdürülen açlık grevi direnişini "Ölümlerden yaşamı kazanmak için yola çıktık. Kim devrimci görüşümüzle anlamıyoruz. Cezaevlerinden Sümsüzüğe acın yazdığımız tüm devrimci savaşçıların kayıpları için; anılarımızla mücadelelerimiz için tutsak, mücahidleri mücadelemizdir, diyorum."

DETAK

Şimdi

Fırtınaların seccatidir.

Yakıp kavuran sokakları.

Ne yıldızlar sabit bu kuyuma

ne de güneş

ne de tan vakti

yada akşam akşamı.

Vakti değil;

Yazılmamış mektupları düşübenin

hatırları sorulmamış insanlara izdihmetin vakti değil

Bu yaşananlar nedir.

Bir misranın macerasını mı dizelerde

yağsa insanlığın adına

Bir misraya sığın macerelerinden mi

Tarihe yazılan.

İbrahim DOĞAN

Devrimci Tutsak Ailelerinden

10 Mayıs: Eskişehir tabutlularının açılmasına devrimci tutsak ailelerinden tepki. DETUTAP'lı aileler Eskişehir cezaevinin açılmasını Bayrampaşa cezaevinin önünde yaptıkları basın açıklamasıyla protesto etti. Açıklamanın ardından kadınlar boşaltılan tutsaklara özgürlük "baskılar bezi yalınamaz" şeklinde slogan attılar.

11 Mayıs: Diyarbakır E tipi cezaevinde süresiz açlık grevinde olan tutukluların yakınları Diyarbakır HADEP'te süresiz açlık grevine başladılar. Aileler yaptıkları açıklamada "Cezaevlerindeki baskılara son verilmelidir. Gerekiirse kendimizi yakarız. Ölümler pahasına dahi olsa sonuna kadar çocuklarımızla direneceğiz" dediler.

13 Mayıs: Diyarbakır HADEP'te açlık grevi yapan tutukluların aileleri üzerindeki baskıların artması üzerine eylemlerini süresizle çevirdiler. Anneler günü dolayısıyla Taksim meydanında toplanan bin kadar kadın HADEP il merkezine kadar yürüyüp burada basın açıklaması yaptıktan sonra dağıldılar. Anneler günü dolayısıyla devrimci tutsak aileleri İstanbul İHD'ile toplantı yaptılar. Bursa özel tip cezaevi önünde Devrimci Tutsak yakınları tarafından basın açıklaması yapıldı ve tutsaklar yalnız değildir, denildi.

14 Mayıs: Çocukları TKP/Leninist davasından devrimci tutsak aileleri İstanbul İHD'de bir basın açıklaması yaparak çocuklarının işkence gördüğünü söyledi ve Avrupa konseyine bağlı işkenceyi izleme komisyonunun çocuklarının durumu ile ilgilenmemesi protesto ettiler. Sultanahmet'te Talat Türkoğlu'nun gözaltında kayıp edilmek istenmesini protesto eden bir basın açıklaması yapıldı.

17 Mayıs: Uluslararası kayıplar kurultayının yapılmasına valilik tarafından izin verilmedi. Bunun üzerine kurultay MED-KOM Kültür Merkezi'nde yapıldı. Kadıköy

Altıyol'da mum yakma eylemi yapıldı. Eylem polis saldırısı sonucu 30 kişi gözaltına alındı. İzmir'de kayıplar için mum yakma eylemi yapıldı.

18 Mayıs: Kayıp yakınlarının Galatasaray Lisesi önündeki oturma eylemi 1. yılını doldurdu. Eyleme Şili, Kolombiya, Arjantin'den gelen kayıp yakınları katılırken bu hafta Talat Türkoğlu tarafından Adana'da tutuklu yakınları Diyarbakır cezaevindeki süren eyleme destek olmak için süresiz açlık grevine başladı. İstanbul'da bulunan yurtdışı devrimci yakınları Bahçeşehir HADEP'te süresiz dönüşümü açlık grevine başladılar.

19 Mayıs: Gözaltında kayıp edilen Hasan Ocak'ın mezarı başında anma toplantısı düzenlendi.

20 Mayıs: Sağmalcılar cezaevinde 600 kadar tutuklu yakını cezaevinde metro istasyonuna kadar yürüyüş yaptı. İzmir Tiyatlı aileler Buca cezaevinin önünde Eskişehir tabutlularının açılmasını ve 6 Mayıs genelgesini protesto eden basın açıklaması yaptı.

21 Mayıs: Sağmalcılar cezaevindeki açlık grevindeki tutsakların yakınları tarafından imza toplanarak cezaevi savcılığına dilekçe ile birlikte verildi. Dilekçesle çocuklarımızın açlık grevinde bir şey olursa siz, adalet bakanı ve cezaevleri genel müdürlüğünü sorumlu tutacağız denildi.

22 Mayıs: Tutuklu ve hükümlü aileleri yardımlaşma ve dayanışma derneği Buca cezaevi önünde açıklama yaparak 6 Mayıs genelgesinin geri alınmasını istedi.

5 Haziran: Devrimci tutsaklar ve dayanışma platformu Eskişehir Cezaevi önünde yaptıkları açıklamada "Eskişehir tabutlularını kapsulincaya, sevkler durduruluncaya, sıldırımları son verilip sorumlular yargılancaya kadar evlatlarımızın yanında olacağız" dediler.

6 Haziran: Ankara Demokrasi Platformu HADEP Ankara ilbinasından İnsan Hakları Genel Meclisi'ne kadar Ağar'ı protesto yürüyüşü yaptı. Gebze Demokrasi Platformu Gebze Adliyesi önünde 6 Mayıs Genelgesine yönelik basın açıklaması yaptı.

7 Haziran: Ankara Demokrasi Platformu Ağar Genelgesinin iptali için Darüşşafaka başlandı.

8 Haziran: Bayrampaşa Cezaevi önünde İHD hain açıklamasına polis saldırdı. 40 gözaltı. İHD Strkeci postanesinden protesto teğrifi çekmek isteyenler 20 gözaltı daha oldu. EKB (Emekçi Kadınlar Birliği) Taksim meydanında kendilerini zincirle bağlayarak oturma eylemi ve basın açıklaması yaptı.

9 Haziran: Cumartesi Analarının oturma eylemine polis saldırdı. Yüzlerce gözaltı oldu. Protesto etmek için oturan gazetecilere de saldırıldı, muhabirimiz Serpil Ünal dövlölcere gözaltına alındı ve 15 gün Terörle Mücadele Şubesinde tutulduktan sonra tutuklanarak Eskişehir Cezaevine gönderildi.

10 Haziran: Habitat için İstanbul'a gelenler 9 Haziranda gözaltına alınan Habitat delegeleri, Cumartesi anıları, Kamu Çalışanları ve 6 Mayıs Genelgesi için ağzlarında siyah bant takarak Taşkışla bahçesinde protesto eylemi yaptılar.

11 Haziran: DETUTAP'lı aileler İHD Ankara şubesinde basın toplantısı düzenleyerek cezaevlerindeki yaşam koşullarının iyileştirilmesini istediler.

21 Haziran: 45 nitelikli ve hükümlü yakını cezaevlerindeki uygulamaları protesto için Ankara'da oturma eylemi yaptılar. Polis oturma eylemi yapan tutuklu yakınlarını gözaltına aldı.

23 Haziran: Ankara Kazlıy'da 25 kadar tutuklu yakını Atatürk Bulvarını trafığa kapadı. Polis grafitileri gözaltına aldı.

SELAM OLSUN DEVRİM SAVAŞÇILARINA

Cezaevlerinde TKP/Leninist, DHKP-C, TIKKO, TKP(ML), TKP/ML, TIKB, THKP-C/İHDÜ, EKİM, Direniş Hareketi, Tutsaklardan başlatılan süresiz açlık grevi ve ölüm oruçları, ayrıca tüm cezaevlerinde süren PKK tutsakları tarafından sürdürülen açlık grevi direnişini "Ölümlerden yaşamı yaratmak için yala çikanlar tüm devrimci çocuklarımızla selamlıyoruz. Cezaevlerinden dümsüzlüğe adını yazdıran tüm devrim savaşçılarını saygıyla anıyor; anılan mücadelemize ışık tutacak, mücadeleleri mücadelemizdir, diyorum."

DETAK

Şimdi

Partuların sessizliğidir.

Yakıp kavuran sokakları.

Ne yıldızlar şabıt bu kıyım

ne de güneş

nede tan vakti

yada akşam alacağı.

Vakti değil;

Yazılmamış mektupları düşümenin

batırları sorulmamış insanlara üzdümenin vakti değil

Bu yaşamınlar nedir:

Bir mısraın macerası mı dizelerde

yoksa insanlığın adına

Bir mısraya sığın maceralardan mı

Taribe yazılan.

İbrahim DOĞAN

İŞÇİ SINIFI "ÜRETİMDEN GELEN GÜCÜNÜ" DEĞİL, ÖRGÜTLÜ DEVRİMCİ GÜCÜNÜ KULLANMALIDIR.

Sendikacılar ve ekonomistler işçi sınıfının dikizlerini kendi üzerinde tutmak sınıf savaşında, elini kolunu bağlamak için sık sık ekonomi-politiğe başvururlar. Üretim biçimlerini, ekonomik sıraları, yeterli emeğin durumunu bilimsel ölçüde incelemeden ekonomi-politikten çarpıtarak aldıkları sözlerle görüş oluşturmaya çalışırlar. Yakın zamana kadar sendika davalarında, toplantı saldınlıklarında yazılan "emek en yüce değerdir" sözünün ne kadar bilinmediği, boş, anlamsız söz olduğunu yaygınlaşan ilk sayılarında halıttık. Haç, anlamsız, bilimsel olarak yanlış olan bu sloganın zehirlendikten sonra, ileri işçiler ve sosyalist çevrelerde bu slogan kullanılmaya alındı. Şimdi, bilimsel olarak yanlış, anlamsız başka bir slogan öne çıkmıştır. Sendikacılar, ekonomistler, işçi sınıfının istemlerini kabul etmeyen burjuvaziyi ve hükümetlerini tehdit etmek için sık sık "işçi sınıfının üretimden gelen gücünü" kullanmaktan söz eder. Bununla da, üretimi durdurup, çözüme geçmeyi anlatırlar. Böylesi kapitalistler ya da hükümetle olan bir anlaşmazlıkta sendikacılar "üretimden gelen gücün" sözesiyle tehdit ederler. "Üretimden gelen güç"; sendikacıların elindeki bu tek gücün ne olduğunu bir görelim.

İşçi sınıfı üretici bir güçtür. Üretim içinde olduğu sınıfın konumu nedeniyle, üretici güçlerin en devrimcisidir. Üretici bir güç olmakla birlikte, üretim araçlarının özel mülkiyetinde, üretim araçlarına bağlanmamıştır. Tüm üretici güçler üzerinde egemen değildir. Üretim araçlarının ve tüketim araçlarının hakim altındadır. İşçi sınıfı, üretim sürecindeki konumu nedeniyle, henüz yalnızca bu konumdayken kendiliğinden bir sınıftır. Henüz kendi başınca sınıf çıkarılmadan farkında değildir. Sınıf bilinci gelişmemiştir, hakim altında kaldığı üretim araçlarını kullanmaktadır, ama henüz üretim araçlarının sahibi olan kapitalistlerin kafasını kurmaya gelmemiştir. Bu konumdayken, burjuvazinin arzu ettiğinden fazlasını alır. Süreç içinde kendi sınıf bilincine ulaşan işçi sınıfı, bütün burjuva partilerinden ayrı ve onlara karşı kendi politik değerlendirmesine girişir. Başınca politik bir güç olduktan sonra toplumsal olaylarda etkin rol oynar. İşçi sınıfı artık yalnızca üretici bir güç değil, politik bir güçtür. İşçi sınıfı politik bir güç olan her aradan çok uzun bir zaman geçmesine rağmen bizim sendikacılar, bu aşamayı yok sayıp, işçi sınıfını tekrar, kendiliğinden bir sınıf olduğu dönemele-

re götürmek istiyorlar. Tam bir gerilik.

İşçi sınıfı, üretimi durdurup, toplumsal yaşamı felsefe eder bir durumdaysa bu, üretici güç olduğu için değil sınıfsal olarak örgütlü bir güç olduğu içindir, politik olarak bir güç olduğu içindir. Kaldı ki sendikacıların kullandıkları "üretimden gelen güç" kavramı ekonomi-politik olarak yanlış, anlamsızdır. İşçi sınıfının üretimdeki konumu anlaşılırken, kullanılması gereken doğru söz üretici güç sözüdür. Kaldı ki sınıf mücadelesinde öne çıkarılan kavramlar sınıfsal-politik kavramlardır. İşçi sınıfının örgütlü yaşamı öne çıkarılmakla birlikte burjuva sendikacılar, bunun içindikadeleri örgütsüzlüğü anlatan sloganlarla çekerler. Eğer işçi sınıfı genel grev, politik genel greve başvuracaksa bu, açık olarak ifade edilmeli. Genel grevi bu biçimde delayla olarak anlatmak, ancak işçi sınıfının bilincini bulandırır. Yasalarla dayanan korkuyla da olsa başvurulan yöntem yanlış, hedef çarpıtıcı, hiling bulandıran bir yöntemdir. İşçi sınıfı ağır burjuva yasalarından korkarak eylemlerden geri döner, ya da döşeyli yollarla başvurursa, bu durumda, ya işçi sınıfı henüz örgütlü bir güç değildir, ya da burjuvaziyi hiling, burjuva sendikacılar da işçi sınıfının örgütlü gücünden korkuyorlar. Burjuva sendikacılar "üretimden gelen güç" demagogisini altında, burjuvaziyi ulaştırarak onu anlaymaya, ulaştırmaya çekmek için kullanıyorlar. Amaçları sınıf mücadelesi değil, sınıf ihlali, ulaştırma, üretici sınıfın köleliğine devanını sağlamaktır.

Burjuva sınıf, emekçi sınıf ve bütün halklara karşı iş savaşını başlatmış ve yoğunlaştırılmışken, bunu görmesizlikten gelerek, işçi sınıfının ekonomist istemleri etrafında tutmak, özen ve zinde iş savaşına tekneli güçlerin yanında saf tutmaktır. İş savaşını bu kadar açık olarak yazdığı bir yerde, savaşın karşı safında başka bir saf ve yol yoktur. Üçüncü bir yol yoktur. Ama hiç kimse burjuva sendikacıların, emekçi sınıfın yanında saf tutacağını beklemesin, onlar tekneli sermayenin çıkarlarına korurlar; asli görevleri budur. Son yıllarda meydana gelen bütün olaylar, burjuva sendikacıların, kapitalistlerin yanında saf tuttuğunu gösteriyor. Burjuva iş savaşına karşı devrimci-proleter iş savaşını geliştirmek durumunda olan işçi sınıfı, bu mücadelede burjuva sendikacıları da zor yoluyla devrimcidir. Burjuva sınıflarla mevzilenen burjuva sendikacılarına karşı zorunlu bir mücadele vermeyen işçi sınıfı,

ne iş savaşını kazanabilir ne de iktidarı yitirir.

Sınıf mücadelesinin sertleşmesi ve zor araçların yardımıyla sürdürülmesi demek olan iş savaşını kazanmanın yolu her bakımdan devrimciye düşmüştür. Komünist düşünür Karl Marx'ın söylediği gibi, "işçi sınıfı devrimci değilse, hiç bir şeydir." Devrimci mücadele yöntemleri olan silahlı mücadele yöntemine başvurmak silahlanmak, silahlı birlikler kurmak, devrimci sokak gösterilerini hazırlamak, ayaklanmayı örgütlemek ve silahlı devrimi hazırlamak devrimci bir sınıf olan işçi sınıfının temel, ertelenemez görevidir. İşçi sınıfı yükselteceği proleter iş savaşını tüm emekçi kitleleri birleştirecek ve harekete geçirecektir. Proleter iş savaşını Lenin'in söylediği gibi işçi sınıfında "devrimci hiling uyandırır". Hedefi devrim olan işçi sınıfı, emekçi sınıfın bilincini bulandırır her tür burjuva, küçük burjuva, ekonomist sloganlarına karşı tavrı almışlardır. Bütün küçük burjuva sloganları, işçi sınıfının bilincini bulandırmak, mücadelesini hedefini güçsüzlükten düşürmek gibi bir işlev görürler. İşçi sınıfını "üretimden gelen güç" sloganı ve benzer anlamsız, hedef çarpıtıcı, hiling bulandıran sloganları teşvik ederek, devrim, iktidar ve sosyalizmi hedefleyen sloganlar etrafında birleştirebilir. Ama artık devrimci sloganlar etrafında birleşmek de yeterli değildir, ayaklanma ve silahlı devrim etrafında, birleşmek gerekiyor.

Devrimci bir sınıf olarak işçi sınıfının tarihi rolü geçen yüzyılda içinde komünist düşüncüler Marx ve Engels tarafından açıklandı, içindeki yüzyılda komünist düşünürü Lenin, işçi sınıfının bu tarihi rolünün yaşamsal önemini bir kez daha, yeni koşullarda açıkladı. Tarihin kendisi, işçi sınıfının devrimci rolünün ne olduğunu açıkça göstermiştir. Tüm ezilenlerin kurtuluşunu sağlayacak tek devrimci sınıf, işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının tarihi devrimci rolü, Türkiye ve Kürdistan gibi sömürge ve baskınlar, had savaşa uğradığı bir yerde hem zorunludur, kaçınılmazdır ve hem de en yaşamsaldır. Burjuvaziyi devirmek ve ezilenleri kurtarmaktan daha önemli ve ivedi başka bir şey yoktur. İşçi sınıfı, dünyanın bu en zalim rejimine daha fazla katlanmasını ve katlanmasını istemez. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, dünyanın bu en zalim rejimini yıkararak, burjuva egemenliğe son vererek ezilenlerin devrimci proleterya hareketinde öncü ve kahramanca bir konum elde edecektir.

Cihan YILDIRIM

NURHAK'IN İLK GERİLLALARINI VE DEVRİMCİ ÖNDERLERİNİ ANMA BİÇİMİ

Emekçi sınıfın kurtuluşu için savaştan devrimci önderleri, uğruna mücadele verdikleri politik alandan ayrı ele alıp onları devrimci amaçlarından soyutlamak oportünist ve sosyal-reformistlerin değişmez yöntemi haline geldi. Devrimcileri, savunulmayan politik görüşlerinden ayrı ele almak, onları öldürmeye kalkışarak anlamına gelir. Denizlerin başına gelen, Sinan Cemgil'in de başına geldi. Deniz ve Sinan'ın aynı dönemde yaşadıkları, onlarla aynı hareket içinde yer aldıkları için, devrimci dava adamlarını anmak tam bir ikizliliktir. Devrimcileri meslekten başında sanarak, suçlarını arındırmak, övgü dolu sözler söyleyenlere balıklıkta, bunların sosyalizm davasından çıktıkları vaaz geçen, dönüklenen, konformistleşen insanlar oldukları açıkça görüldü. Devrimci önderleri yalnızca ölüm yudönümlerinde anarak herkesçe bilinen politik ölümlerdir. Onlar zaten halk tarafından ciddiye alınmıyorlar. Bir de halen politik faaliyete "aktif" olarak devam edenler var ki, onlar için girilecek reformist yöneltişe emekçi kitlelerden destek görmek için devrimci önderlere salıp çuana varacağına herkeste geride bırakılır. Bu kısa yazıda esas olarak bu sahneların açıklığıdır.

Uzun süredir ÖDE başlıklı birer haber ve EP'ni kuranlar, Denizlerin, Sinanların "dava arkadaşları" postlarına burunup, yayımlarda, radyolarda, toplantılarda bol bol anma gösterisi yapılıyor. Denizlerden, Sinanlardan söz ederken, onların nasıl yiğit insanlar olduklarını, nasıl ölümlü kahraman olduklarını ve halkın kurtuluşu için nasıl da gözlerini kırpmadan ölüme gittiklerini bol bol anlatıp duruyorlar. Halbuki devrimci önderlere yapılacak en büyük hakaret, bu samimi olmayan, sabit övgülerdir. Devrimci önderlerin sizin gibi dönüklerin, sahneların övgülerine ihtiyacı yoktur. Yapılan övgülerde neden ikizlilik vardır? Devrimci mücadele yolunu bırakıp burjuvaziye ulaşma içinde yasal para kuranlar her nedense Denizlerin, Sinanların izlenen bu yola şiddetle karşı olduklarını söylemiyorlar. Dönükler, özellikle bu noktayı gözden kaçırmaya çalışıyorlar. Devrimci önderler, TEP örneğinde yaşanan parlamenter ve yasalık budalılığına karşı en uzlaşmaz mücadeleyi verdiler. Onlar, parlamenter budalılığın en kararlı düşmanlarıydı. Yasalılık THKO'nun temel ilkesiydi. THKO bütün mücadelesini illegal temelle sürdürdü. Denizler, Sinanlar yaşadığı eminiz ki aynı kameralıklı bugün kurulan yasal sol partilere karşı mücadele verirdi. Bugüne göre daha geçsek olan 60'lı yılların sonunda hile illegal örgütlenmenin önemini kavrayıp ve bu amaçla THKO'yu kurmuş olan Deniz ve Sinanlar eğer faşizmin devlet biçimi olarak kurulması, faşist terörün

her tarafa kol gezdiği günümüzde yaşasalar, illegal örgütlenmenin önemini kükümse-yenlere karşı en sert tavı gösterirdi.

Deniz, Hüseyin, Yusuf ve Sinan Cemgil'in önderlik ettiği THKO'nun temel anlayışı, emperyalist egemenliğin ve işbirlikçi egemen güçlerin ancak devrimci zorla yıktayla yıkılabileceği biçimindeydi. Devrimci önderlere göre, burjuvazinin silahlı gücüne karşı halkların silahlı gücünü çıkarmak gerekiyordu. Devrimci mücadele yöntemleri olmadan, emekçi kitleler başka ve sömürüden kurtulmazdı. Halkın kurtuluşu gülmeyecek olan zora dayalı devrimdir. THKO bu anlayışın somut ifadesidir. Karşalanda gerilla savaşını başlatmak amacıyla Nurhak'a çıkan Sinan, Alpaslan ve Kadir te-örnk olarak savunulan silahlı mücadele anlayışını pratik olarak yaşama geçirmek istediler. Ancak, yenilen ağır darbe sonucu, onlar, planlarına uygulamak için gereken zamana sahip olmadılar. Sinan ve yoldaşları Nurhak'ın ilk gerillabiridir. Nurhak'ıki gerilla savaşı ise Kürdistan ve Türkiye'nin ilk gerilla ösüdüdür. Gerillalar öldürüldü, gerilla ösüdü dağıldı, ancak devrimci mücadele yolu Türk ve Kürd Halklarının aygıtı kaldırdı. Devrimci mücadele yolunu terk edip, uzlaşmacı, ilmi, reformist mücadele yoluna benimseniyorlar. Denizleri, Sinanları anarken, bir de bu önemli noktayı gözlerden kaçırmaya çalışıyorlardı. Silahlı burjuvaziye teslim edenler ya da silahlı mücadelelerin sürecini dönlendirdiğini söyleyip, silahlara veda edenler, Denizlerin, Sinanların ve THKO'nun silahlı mücadele temelinde kurulduğunu ve silahlı mücadeleyi temel aldığı-ını özellikle de unutmamaya çalışıyorlar.

Deniz Gezmis, Sinan Cemgil ve yoldaşları halk içinde öylesine derin kök saldılar ki, THKO'nun dönükleri bile bu halk kahramanlarına doğrudan, açıktan karşı çıkamıyorlar. Onlar, bunu, farklı yollarla yapıyorlar. Önce, kişiliklerine övgüler dıziyorlar, ardından anlamları anlatıyorlar, sonra yani en sonunda Ö DÖNEMİN kapattığını biliyorlar. Oysa ki içinde yaşadığımız döneme, geçmiş dönemlere göre çok daha ağır geçen bir dönemdir. Faşizm hiç bu kadar aşırılaşmamış, karşı-devrimci güçler hiç bu kadar kudurganlaşmamış-ı, halk kitleleri hiç bu kadar şiddetli bir saldırıya uğramamış. Deniz ve Sinan bugün yaşamış olsalar, sizin gibi uzlaşmacılara karşı en şiddetli biçimde mücadele verterdi. Burada özerinde durduğumuz şey, illegal devrimci örgütlenmenin biçimi ve silahlı mücadelelerin taktikleri değildir, üzerinde durulan şey devrimci mücadelenin yöntemleri ve araçlarıdır. Reformist yolu isteyenler, devrimci mücadelelerin yöntemlerini de araçlarını da reddediyorlar. Hem Denizlerin, Sinanların öledığı devrimci mücadele yoluna karşı çıkarsanız,

sonra da kalkıp onlara sahip çıktığını söyleyeceksin. İşe bu tam bir dayıdılıktır.

Halk önderleri çok kısa süren devrimci mücadele yaşantılarıyla, kitlelere kurtuluşun devrimci yolunu gösterdiler, örnek oluşturdular. Devrimci mücadele, kitle mücadelesinin gelişim düzeyi, devrimci önderlerin dönemine göre çok ileri düzeyi göstermektedir. Teorik olarak da devrimci hareket büyük bir gelişme gösterdi. Tüm bu büyük gelişmenin temelini ilk aşular Denizler, Sinanlar oldu. Uğruna dövüştükleri ve ölüme gittikleri halk davası büyük bir davadır. Bunun için halkların büyük davası için dövüşenler ölümsüzleşti. Deniz Gezmis, Sinan Cemgil ve yoldaşları işte ölümsüzleşen halk kahramanlarıdır. Emperyalistler ve işbirlikçi tekelci güçler halk önderlerine katlettiler ancak devrimci mücadeleyi ve bu mücadelesinin gelişim gücünü öldüremediler. Halkların büyük devrim davası mutlaka safere ulaşacaktır. Deniz Gezmis, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan ve daha nice yiğit devrimcileri bağından çıkaran Türk ve Kürd Halklarının devrimci davası mutlaka başarıya ulaşacaktır.

Devrimci önderleri anmak, ölüm yıldönümlerinde denetç vermek, yalnızca bildiri yayınlamak, anı tazelemek, övgü dolu sözler söylemek değildir, devrimcileri anmak bu biçimde olmaz. Devrimcileri ölümsüzleştiren, uğruna savaşları devrim davasıdır, devrimci mücadeleyi kararlı biçimde, devrimci tarzda sürdürmek devrimci kahramanları anmanın en doğru yoludur. Devrim yolundan ayrılanlar, tek amaçları devrimi başarmak olan devrimcilere sahip çıkamazlar.

Deniz Gezmis, Sinan Cemgil ve yoldaşları, kitleler henüz burjuvaziyi izleyen devrimci hareket öncelik olarak yenilen örgütlenme bilimi henüz yetersizken bu koşullarda yiğitçe davranıp ayran ve devrim bayrağını yükselttiler. Bugün, o döneme göre çok daha güçlü durumdayken, halk kitleleri her tarafa ukular güçleriyle çuana içtinleyken, Kürd halkı yıllardır silahlı mücadele yürütüyken, faşist, devrimin bütün koşulları varken devrimci örgütlenmekten vazgeçmek, halkı ayaklandırmamak silahlı devrimci girişimci, Denizlere ve Sinanlara ihanet etmek demektir. Devrimci güçlerden birine gelmekten çekimlenir, en zor şartlarda bile insan ve devrim bayrağı olan bu yiğit devrimcilerin adını anarak utanmalıdır. Deniz Gezmis'i, Sinan Cemgil'i ve yoldaşlarının adını anarak utanmalıdır. Deniz Gezmis'i, Sinan Cemgil'i ve yoldaşlarının adını anarak yaşamak, genel silahlı devrimci girişimci, silahlı eylemlere girişmek halkı uzlaşmaz insanı ve devrimci mücadeleye çağırarak demektir.

SAVAŞANLAR KAZANACAK!... SAVAŞANLAR KAZANACAK!... SAVAŞANLAR KAZANACAK!...

Cezaevlerinde halen sürmekte olan Ölüm Oruçları ve Süresiz Açlık Grevleriyle ilgili olarak Sağlıkçılar Cezaevi'ndeki DHKP-C, TKP/Leninist, MLKP, TKP(ML), TDP, TKP/ML, DİRENİŞ HAREKETİ tutsaklarıyla yapmış olduğumuz röportajı yayımlıyoruz.

"Süresiz Açlık Grevi 45. gününden sonra Ölüm Orucuna dönüşürdü. Gerçek süresiz açlık sürecinden önceki dönem, gerçekce ölüm orucuna kutur olan 45 günlük direnişin varlık de-ğeri olduğunuza?"

Ökkeş KARAOĞLU
TKP(ML) Sağlıkçılar
Cezaevi Temsilcisi

Bu süreçte 1 Mayıs olaylarıyla başlayan isyanın 96-1 Mayıs 77 1 Mayıs'tan sonra en güçlü 1 Mayıs. Öncekilenden aynı elverişli yönü ile devletin ağır bir şekilde kontrol altına alınmasıyla. Hareketin bu olaylar sonrası devlet, sendika işçileri ve reformist kadük deşinimleri ile el ele vermiş prosedürler ve Vandal- lar saldırıları yapıyordu. Ama gerçek güçlü ki, devlet, sokağın görünümünden ötürüğü. İşin bu türden yeni saldırıların habercisiydi.

Ki işkencisi katil M. Ağar'ın Adalar Bakanlığı'na getirilmesi bu saldırıların işaretidir.

Adalesizliğin sembolü olan bir katilin Adalar Bakanlığı'na getirilmesi devletin ne kadar da arızlaşmış olduğunu göstermektedir. Aslında bu arızlık gerilla bölgelerinde çıkan çıkmayordu. Ancak bu kez hedeflenen, şehirlerdeki anti-faşist mücadele idi. Cezaevleri de bunun bir parçası, hatta önemli bir parçası olarak görülmektedir. Devlet, cezaevlerini adeta çalışmaya otomatik getirmeyen, burada demagogik bir yaklaşım olsa da bugün anlamdan yine de cezaevlerini imkenseydi açıktır. Ancak günü iy göstermek gerekir ki, genel olarak hedeflenen sadece cezaevleri değil, bir bütün olarak gelişen halk hareketleridir.

İşte, direnişin esas amacı de burası yemektir. Saldırının seyri

bu evren direnişine bir hesaplaşma- na çalıştırılmak üzere dönüştürmektedir.

Şimdi gelecek 45 günlük açlık grevi sürecine ileri sürüldüğünde talepler noktasında hedeflenen bir gelişme olmalıdır. Zaten bugün bizim için Ölüm Orucuna'dayız. Ancak olayı sadece bu şekilde bakmak da başlı başına bir darlık olur, olayın siyasal boyutunu gözden çık- tırır. Sosyal ve demokrasit talepleri bir an için bir kenara bırakarsak, direnişin neler kazandırdığını görürüz. Birincisi; devlet hile ile getirmiş amaçla cezaevlerini hiç de böyle kolay bir lokma olmadığını bir kez daha göstermiştir. İkincisi; cezaevleri- nin dışarıya verdiği mesajdır. Bu gün Ankara'da dayak yemen bir aine "Ankaramda, direnişle gelin" di- yebiliyor. Bu önemlidir. Yani devlet, cezaevleriyle birlikte sokağı da hakim olamayacağını göstermiştir. Ülk- e salından Avrupa'ya kadar insanın direnişin sığınabileceği yerler, cen- lin sermesidir. Etkilerin seyreticilik- lerin olması o kadar önemli değil. Bu kararlilik ve birliktelik olduktan sonra bunlar açlık grevleridir. Başlı olarak şunu söylemek isteriz; bu 45 günlük sürece siyasal açıdan kazanılan bir birlik. Ölüm Orucu direnişleriyle de bu kazanıma doğru ula- tıracağız.

Nil Fırat ARIN
TKP/ML Sağlıkçılar
Ölüm Orucu Direnişçisi

Mayıs genel grevleriyle başlayan sal- dırı karşısında, Süresiz AG eylemleri- ni 45.günüde Ö.O'na dönüştür- dürük. Üstün zandanir planlanan, kap- sanlı bir saldırıyla yüzleşeceğiz. Faşist öktörlerlik, devrimci-komünist tut- sıklara yönelik politikalarının esas hedefini; tecrit, kişisizleştirme, ve izahsızlaştırma hedefini ger- çekleştirmek için bir kez daha saldı- rıya cezaevlerine.

Buca saldırısında başlayan süreç, cezaevlerine yönelik saldırılar açı- sından bir sızanmayı ifade ediyor. Ve esas olarak Ömraniye saldırısıyla bugün girişimleri saldırının bir "bu proses" in yapmak istedikler. Bu saldırılar bir anlamıyla "göz kamaşma- mas" ydı ve her iki saldırıda da halk etkileri yoğun oldu. Cari halde bir direnişle, yedi şehidimize ver- len bir saygıdır bu. Özellikle Ömraniye direnişin başarısında ölümün demok- rasit kamaşma ve çeşitli sendikalar- ınla gösterileriyle gelen destek, artık cezaevlerindeki direnişlerin ki- milerinin, davalarını destekle- de tutuştuğunu gösteren bir birlikle karşılaşmış olduk için. Aynı zamanda Ümraniye'deki saldırı karşısında bir birlik olarak pek çok cezaevimize bağlanılan birlik direnişle de dev- lince ve Komünist tutsakların ilü- minu direnişinin en güçlü ve yay- gın örneklerinden birini ortaya ko- yuyordu.

Bugün karşı karşıya olduğumuz sun saldırılarında, ağır olan demog- ojik kampanyalar ve faşist kad- ralgama çalışmalarına hazırlan- lar. Kurulan ANAYOL koalisyonu- nun Adalar Bakanlığı'na getirilmesi, M. Ağar getirildi, ekibini kurmaya girişti. Adalar hapishane hastane ve tele- vizyonları cezaevlerine yönelik ya- rınlarıdır. "Cezaevlerin yeni bir strateji kuruyorum" demagogisini en- kin yarınlarıyla sürdürdüler. Artık ge- lemeyecek kadar açık bir biçimde resmî konuşma polisleri Ağar'ın Ömr- ane yarınını girerler oldu.

Genel grevler, 1 Mayısın yitilmesi- ni kabul etmemişlerdir. 1 Mayıs narsaklarını da kapsayan bir hiy- mite çıkardılar. Bu süreçte Ümraniye Direnişinde hem de tüm cezaevle- rinde derhal tavır alınarak geliştir- ilen egilim, bir örgütlenişle dö- nüştürülerek 9. ayın yapılmaya icine olan Cezaevleri Merkez Kom- ite'nin'u oluşturulması ve ilk ya- rınımız kaza bir süre içinde tüm ceza- evlerinde başlayan SİG'ler oldu. Bu direniş 1 Mayıs sonrası ortaya çıkan terör karşın giderek yoğun- laşan bir direniş dalgalanma dönüştü- kısı zamanda.

Direnişimizin bu yönü, hem ceza- evleri direnişleri açısından, fakat esas olarak toplumsal mücadele açı- sından önemli bir noktayı ifade edi- yor. Toplumun pek çok farklı kes- mi "cezerli" olmasa da, cezaevlerine yönelik saldırının durdurulması için harekete geçti, bu eylemler ge- niş kesimlere devrimci ve komünist

nitelikte yönelik saldırıların aynı zamanda kendilerine de yansıtıl- dığını gösterdi. Belki de en çok devletin ağır saldırıları, kendi de pratikleri öğrendi bunları oldu. Bu kırsal mü- cadele açısından belli bir bilinç sıp- ranmasını da ifade ediyor; herkeste yeterince kitlesellik yakalanmamış olsa bile bu, den bir nokta, toplumsal mücadele açısından önemli bir siyasal kazanım anlamına geliyor.

Eylemlerinde sadece genel grevleri hedeflemedi hiçbir zaman. Genel grevle- re başlayan saldırı, butanlık ve gen- niş emekçi güçleri birleşen bir saldırının parçası. Ve bir eylemlerle- re genel grevleri hedefleyerek, bu bölünmüşlüğü saldırmaya hedeflenen ay- na zamanda. Bu anlamda işin em- iğünün siyasal kazanımlarla birlikte, direnişin devlet boyutuna adım adım ilerleyeceği zafere kadar.

Cahit ÖZAL
Sağsıkçılar Cezaevi
Türkiye Devrim Partisi
Dava Tutanağı ve Ölüm Orucu
Direnişçisi

Stimülgay-Hayıst TC devletinin uzun zamandır cezaevlerinde dev- rimci tutsaklara yönelik planlanmasını olduğu bilinen bir gerekliliktir. Po- litik faaliyetlerin hazırlanmış rap- ları MGK toplantılarının daimi önemli bir gündem maddesi olmuştur. Da- ha 1990'da SHP-DYP koalisyonu ku- rulduğunda cezaevleri için bir "is- lah" programı hazırlanarak humen alışverişin için hazırlanmış birleşim- dir. Amerika ve Avrupa cezaevleri me- delleri esas alınarak ve kamuyuna "Türk Tipi" olarak pazarlanan bu sistemde her nüvük, hislenin şahıs- luk diye tarif edilmiş hücre tipi cezaev- lerinle birleştirilmesinden saldırgan ola- rık yavaşlatılmaktadır. Bu koalisyonu- nün ölüme ilk taşıdığına kamuyunu- nun haklarını ve devrimci-yurtsever tutsakların karşı direnişlerin karşı- seninle sosyal bir "jest" yaparak Eski-

SAVAŞANLAR KAZANACAK!... SAVAŞANLAR KAZANACAK!... SAVAŞANLAR KAZANACAK!...

kişilerle tutusakları teslim alınmadı. Anladık tasakları teslim alma politikası destekli uzun yarıdan beri temel politika olarak fakat bu politika dirençlerle, her seferinde boğuna uğratılmıştı. Uzun mücadeleler ve büyük bedeller karşılığında ezazetli devrimci birer okuluna, birer devrimci öğrencisine dönüştürüldü. Bunda gözlenecek, saklanacak birşey yoktur ve her devrimcinin tarihsel hakkı ve görevidir. Faşist devlet, emekçi halkları yönetlik topyekün saldırısına başlatmaya çalışırken için öncelikle bu devrimci okullarını, devrimci öğrencilerini dağıtmak, ihbar ve esaret kapısına döndürmek zorunda olduğunu biliyor, her direnç sonrası yenilgiye uğrayan devrimci tekrar tekrar saldırıya geçmesini nedeni budur.

Faşizm, önce DYP-SHP koalisyon hükümeti ile 1991 de emekçi yığınlarına ve Kürt halkına karşı bir savaş başlatmıştır. Bu savaş, o dönemde devletin en üst gücündeki tarafından "Topyekün Savaş", "Doğuk Yığınlaştırmaya Savaş" ve birincilikle ifade edilmiştir. DYP-SHP yani iki savaş hükümetinin ve sonrasında gelen hükümetlerin akıbetleri bellidir. Kürt halkına, Türkiye içi ve emekçilerine dayanarak devrimci bütün bir savaş hükümetlerini devrimci gibi düşünmüştür. Ancak bu sonun gerekçesi, sermaye sınıflarının pes ettiği anlamına gelmiştir. Aksine, güçlerini toparlar toparlamaz tekrar saldırıya geçmiştir. Üstelik, geçmişten devrimci çıkarımı ve daha güçlü bir halde şu anda 96 da kurulmuş ANAP-DYP hükümeti işte böyle bir saldırının ifadesi oldu.

Devletin zor yöntemlerini en ufak bir eylemde daha önce çıkarmasını 1 Mayıs gösterilerine başlamak son derece yanlış ve yanlışlık bir değerlendirme olacaktır. Aksine, ANAP-DYP hükümeti, upki gündeki BP-DYP hükümeti gibi bir savaş hükümeti olarak kuruldu ve kurulduğu doğasına uygun olarak, belli bir hazırlık zamanı sonunda geçti. Saldırının kapsamını görmek için, Kürt halkı, Türkiye içi ve emekçileri, İleri devrimci güçlerin karşısına sivil faşistler, korucular ve milliyetçi güçler oldu ve polisler açık desteğinde halkla saldırıyorlar. Ancak, ne Kürt halkı, ne de işçi ve emekçiler yılmıyor, yenilgiye uğratılmıyor değil. Halk yığınları kapsamlı ve seri bir saldırıyla karşı karşıya kalmalarına rağmen mücadele gücünden ayrılmıyor, düzene dönmüyorlar. Aksine, savaşlarını her geçen gün büyütüyorlar. Kürdistan'daki savaş ve 1 Mayıs bu süzmelemlerimizin sonuna kadar, bütün gelişmeler, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

şeylerini ve devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

Ramazan SAHİRCİOĞULLARI

Hemen hepimizin bildiği ülkemizin ve Kürdistan'ın her alanında zımmatlı sınıfların bir tarafı vardır. Oligarşiye yoğun bir baskı, sömürü ve şiddet uygulamalarıyla, yığınların canından bezdirilmiş tam bir emekçilik için sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

Yığınların toplumsal sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

Topyekün bir saldırıyla devrimci

sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

Mehmet Ali ÇELEBİ

Faşizm öncelikle örgütlenmiş ve boyun eğilme yoluyla devrimci sınıfların teslim alınması, teslim alınmadıkları takdirde katliamlara varan yere emel devrimcinin hedefidir. Bu yolla öncelikle ideolojik teslim alma ve yok etme yoluyla, heri kitlelere ve birleşik, emekçilerle sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

Böylece, devrimci hareketi dağıtmayı, Kürdistan'da vahşetle devrimci sınıfların yenilgiye uğratılmayı, Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrimci sınıfların emel devrimcinin hedefidir. Bu yolla öncelikle ideolojik teslim alma ve yok etme yoluyla, heri kitlelere ve birleşik, emekçilerle sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

Hüseyin Fevzi TEKİN

Emekçi sınıflar her zaman devrimci mücadeleyi emel devrimcinin hedefidir. Bu yolla öncelikle ideolojik teslim alma ve yok etme yoluyla, heri kitlelere ve birleşik, emekçilerle sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

Faşizm devrimci mücadelesinin, halk mücadelesinin geliştiği her süreçte ezazetli devrimcinin hedefidir. Bu yolla öncelikle ideolojik teslim alma ve yok etme yoluyla, heri kitlelere ve birleşik, emekçilerle sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

birisi olmuştur.

Faşizm devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmayı, Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrimci sınıfların emel devrimcinin hedefidir. Bu yolla öncelikle ideolojik teslim alma ve yok etme yoluyla, heri kitlelere ve birleşik, emekçilerle sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

Faşizm bu yüzden devrimci sınıfların teslim alınmadık, dışarıdaki devrimci mücadelesini geliştirip güçlenmesini, halk kitlelerinin devrimci mücadelesine katılmalarını engelleyemeyeceğini çok iyi biliyor. Bu yüzden her fırsata saldırarak bir yandan devrimci sınıfların halkla olan tüm bağlarını koparıp serpi serpi emeye çalışıyor, bir yandan da teslim alınmadığı sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmayı, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

Faşizm bu saldırılarının temel hedefi halkı savaşa halkı cesaretinin teslim alınmasıdır. Devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmayı, devrimci güçleri ile karşı-devrimci sınıfların karşı-devrimci sınıflarını yenilgiye uğratılmıyor.

"Cezazetleri ve dışarıdaki mücadeleyi ilgili ayrıca söylemek istediklerimiz var mı?"

Ökkeş KARAOĞLU

Bir kez şunu yinelenen gerekir, ezazetlerine yinelenen olan saldırı, halk yönetlik genel saldırılarını sadece bir parçasıdır. Bu yüzden doğru olan bu alanlardaki mücadeleyi devrimci mücadelesi ile bütünleştirilmiştir. Bu mücadelesinin yolu nedir? Buna geçmeden önce şu noktaya dikkat çekmek istiyorum; dışarıdaki ezazetleri ile ilgili olarak söyleyeceklerimizi kendilerini birer destekçi olarak görüyorlar. Bu büyük bir yanlış. Az önce de söylediğim gibi kitlelere emel devrimcinin hedefidir. Bu yüzden bir destekçi değil, bir halk arayışı gibi hareket etmemek gerekir. Kimbilir, tüm sınıflara varan bu dirençle dışarıdaki eylemlerinin yetersiz olması belki de bu

SAVAŞANLAR KAZANACAK!... SAVAŞANLAR KAZANACAK!... SAVAŞANLAR KAZANACAK!...

aykılanan yasal genelge, sadece gelişen ve yükselen ötekülüklerin bir sonucu ve eylemleri ile kamusalarda giderek güçlenen özdenetim desteğiyle gerçekleştirildi, popül de olsa belirsiz bir zaman kazanmaya yönelik, kamusal alanı yarımlayan bir aldanmadan ibaretti. Yeni genelgede ne Eskişehir Tabutuğu'nun kapatılmasından, ne de il dışına gönderilen tutukluların geri getirilmesinden söz edilmektedir. Devrimci tutukluların temel taleplerine ilişkin hiç bir iyileştirme söz konusu değildir. Bu durum aynı çok açık gösteriyor ki yeni bir kaliteyi birleştiren kararlılığın bir süre daha sınırsızlığı var. Yeni hükümet bunun iyi bildiği ki Ölümlü orucu eylemine bağlayan ve devam eden devrimci taleplerinde gerçek gelişmeler sağlanmaya kadar, bunlara bedel ölümlerde olan eylemlerin sürdürülmesi kararlı olacaktır.

RAMAZAN SADIĞOĞULLARI

9 Temmuz Genelgesi de bir önceki genelgilerden çok farklı bir içeriğe sahip değildir. Aynı fikirler, baskılar, yalvarma, teslim olma politikalarını içermektedir. Dolayısıyla bir önceki genelgeler gibi bunu da kabul edeceğiz: "Genelgeler iptal edildi" denip eskiden pek farkı olmayan yeni bir genelgede korunan sınırların bir süre için kaldırılması.

Kamusal alanı yarımlama, bir devlet verim, saldırısına, demokratik kitle örgütlerini, tüm insan hakları savunucularını yatıştırmaya, destek-

lerini kırmaya ve eylemleri yatıştırmaya amaçlanmaktadır. Aşağıdaki tasarla baskınlık koruyulmuş olurken Şevket Kazan da çok geçmeden Mehmet Ağar'ın tutuklu olduğunu gösterdi. "Herde suikast yapıyorlar, bugün de öldürdülerse baskılar şiddetlenir" gibi tehditlerle direnişimizi gözde düşürmeye çalışması onun "iyi niyetli de" ortaya koyan kamusal alanı yarımlama politikasının bir parçası olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, söylemlerini tutacak düşünceler incelendiğinde yokmuş olmasının ortaya koyduğu bir yasa keşifini, olumsuzluğunu da ortaya koymaktadır. O da baskı ve işkencilerden yana olan bu düzenin diğer sadık kulları gibi bütünden bedel almıştır.

Baskınlıkla ilgili geri durması, çağın. Bugüne dek hiçbir baskı, teslim olma politikalarını kabul etmedi. Hıptelerden sonra da kabul etmeyecektir.

MEHMET ARI ÇİLEKÇİ

Genel Direnişimi ve Ölümlü Orucu Direnişimi yasaların tutukluların direniş karşısında çözümlerini yasal 9P-UYP hükümeti yasal bir talebe karşındadır.

6-8-10 Mayıs, 26 Haziran Ağar genelgesi iptal edilmiş göstererek, Kazan'ın 9 Temmuz genelgesi için de yalvarma politikası koyma. Kamil Ağar tutuklu tutulmuş olduğu gibi sürdürülmesi halinde, kullandığı yöntemleri vererek, baskınlık, halkın, emekçilerin ve sivil toplumun dapa-

rganın eylemlerini keserek, bir devrimci tutukluların can alınması ve Ölümlü Orucu direnişimi yenilgiye uğratmaya çalışıyor.

Kazan genelgesi ve planı, Eskişehir, İskenderpaşa, Denizli, Nevşehir, Uşak'ta ve Kütahya'da olduğu gibi baskınlıkla tabutlukları sürdürmeyi, direnişimle zana veriliş işkencilerle tutuklanmasını ve saldırılarla mücadelede uygulanmaya çalışıyor. Sivas katliamlarına ilişkin Kazan, 9 Temmuz Genelgesi içinde bu saldırı planını sürdürürken, "karşındadır" diye "açık" politikaya bu şekilde göstermesi gibi, çok büyük başarılar, halkın aldatarak bir devrimci tutukluların yenilgiye uğratma politikasını sürdürüyor.

10 gün aralık sonra 45 gün açlık grevinin 13 Temmuz'da yeniden sürdürülüyor ve bir kısım aralıkta da 2. Ekip olarak Ölümlü Orucu'na başlanıyor. Böylece süresiz açlık grevi ve 2. Ekip Ölümlü Orucu'yla 162 devrimci tutuklu 55. günde Ölümlü Orucu direnişimi sürdürerek Kazan'ın saldırı planı ve yalvarma politikasını sürdürüyor.

İçleri, emekçileri, sivil toplum, gençleri, kitle halkın Kazan'ın sınırlı talepleriyle yürüttüğü planın karşı da Ölümlü Orucu direnişimiyle dayanışmaya, seslerini ve mücadelelerini yükseltmeye çalışıyor.

HİSSEYİN İZZET FİKİR

9 Temmuz tarihinde çıkan genelgenin içinde Ağar'ın iptal edilen 6-8 ve 10 Mayıs genelgelerinden

farklı yapıldığını gösterilmiş, yeniden düzenlenmiş halidir. Her bir talebiniz karşılanmayacağına karşın, kamusal alanı yarımlama yönelik bir politikadır. Eylemlerimiz en küçük bir şekilde sürdürülebilir. Ölümlü Orucu'na devam ediyor. Sadece kamusal alanı yarımlama politikasıyla ilgili olarak.

Bizim taleplerimiz çok açık ve somuttur. Bu taleplerimizi elde edinceye kadar eylemlerimiz devam ettireceğiz. Şehitler vererek ama kazanacağız.

REFAYOL hükümeti maske altında direnişimi sürdürmeye çalışıyor, ancak halkın da baskınlıkla çok iyi tanıyor, gerçek yalvarma politikasını sürdürüyor. Yalvarma politikasını sürdürüyor. Özünde ANAYOL hükümetinden bir fark yoktur. Refayol'un geleceğe yönelik sınırlı planları vardır. Çok kısa süre içinde onlarda gerçek yalvarma politikasını sürdürüyor.

Şevket Kazan'ın "açık" politikasında iyi güllü yalvarma politikasını sürdürüyor. Eğer bunu kamusal alanı yarımlama politikasıyla sürdürüyor. Bu yalvarma politikasını sürdürüyor. Eğer bunu kamusal alanı yarımlama politikasıyla sürdürüyor. Bu yalvarma politikasını sürdürüyor. Eğer bunu kamusal alanı yarımlama politikasıyla sürdürüyor.

9 Temmuz tarihinde çıkan genelgenin içinde Ağar'ın iptal edilen 6-8 ve 10 Mayıs genelgelerinden

13 MART GKB'DEN EYLEM

"Herde olduğu gibi sürece yapabileceğimiz en güzel şey savaşarak almaktır" diyen yoldaşlarımızın direnişine güç katmak bizim görevimizdir. Tutsakların yoldaşlarımız da dışarıda kalan bir günün leninistler de bir an bile savaşma gücümüzün yitmediği. Ve bu gün bizim kurtuluş Ölümlü Orucu ve dışarıda sürdürülen eylemler.

14 Temmuz Pazartesi günü Güneşli meydanında saat 18:30'da, alınan en kalabalık olduğu saatlerde 13 Mart GKB militanları bir beleliye çatışmasını içindeki insanları indirdikten sonra yakıldı. Yanan otobüsün biraz ilerisindeki bina üzerine "Devrimci Tutsaklara Kalkan Elileri Kıracaksın TKKP/Leninist 13 Mart GKB" yazılı pankart asıldı. Her zaman polis tarafından çok sıkı bir şekilde denetlenen meydanın 13 Mart GKB militanları hiç kayıp vermeden ayrıldılar.

Devrimci Tutsakları asla yalnız bırakmayacağız. Eylemlerimiz sürsün.

YAŞANAN DEVRİMCI TUTSAKLARIN ONURLU DİRENİŞİ
DEVRİMCI TUTSAKLARA KALKAN ELİLERİ KIRACAKSIN
YA DEVRİM YA ÖLÜM!

TKKP/Leninist 13 MART GKB

KARAKOLA SİLAHLI SALDIRI

Devrimci militanların Ölümlü Orucu ve Açlık Grevine destekleri her alanda artarak sürüyor. Bir yanda sivil toplum eylemleri, kitle örgütlerinin tepkileri, diğer yanda silahlı eylemler şeklinde her geçen gün yükselen eylemlerle 14 Temmuz günü bir yenisi daha eklendi. DİHKU militanlarının Gültape Polis Karakoluna düzenledikleri saldırıda, iki polis şehit olduğu söylenirken yaralananların sayısı da arttı.

OLAY SONRASI YINE KATLİAM

Olay sonrasında bilginler operasyonlarına başlayan polis, bir katliama daha imzalarını attı. Gültape'de baskın düzenledikleri bir evde 4 kişi katledilince, bunları yasadışı olarak 5 kişi de gözaltına alınarak Yenicele Mithat'te şehit sine götürüldü.

Tüm bu yaşananlar, iktidardaki hükümetin bu savaşta daha da bozulacağını, katliamların her geçen gün artarak devam edeceğini de birer gösteriyordu.

EMİN DİKER YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

Mücadele Birliği Platformu Basın Açıklaması

Basına ve Kamuya:

Faşizm yargısız infazlara devam ediyor!

Yoldaşımız Emin DİKER 24/05/1986 tarihinde polis tarafından katledildi.

Her gün giderek büyüyen ekonomik ve siyasal krizden çıkamayan burjuvazi, iş savaşını boyutlandırarak sürdürüyor. Devlet terörüyle yaratılan kaos ortamında, ezilen ve sömürülen halklara, işçi ve emekçilere, devrimci tutsaklara, aydınlara ve yazarlara yönelik saldırılar, gözaltılarla, işkencelerle, yargısız infazlarla ve tüm faşist yöntemlerle sürdürülüyor.

İşçi sınıfımızın ve halklarımızın mücadele bayrağını her gün biraz daha ileriye taşıyan proletaryanın devrim partisi TKEP/Levinstet, özellikle son yıllar da faşizmin buy hedefi haline geldi. Sürekli operasyonlar ve saldırılar karşısında hiç taviz vermeden savaşımını sürdüren parti kadroları, TC'nin yüreğine korku salan inanç ve direngenlik gösteriyorlar. Özellikle 3-4-5 Şubat '96 operasyonu ve 29-30 Nisan '96 operasyonları sürecinde onlarca yoldaşımız tutsak düğünmüş, cezaevlerindeki devrimci direnişçi katılmalarıdır. Bu operasyonlardan 29-30 Nisan operasyonu sırasında tutsak olan yoldaş Emin Dİ-

KER'de faşizmin bütün işkence yöntemlerine kararlılıkla direndiği için polis tarafından katledilmiş ve cesedi hoyunna bir haşka devrimci örgütün bayrağı bağlanarak Dayranpaşa'da boş bir inşaatı bırakılarak devrimci-ler tarafından cezalandırılmış süsü verilmiştir.

Devlet terörünün en son örneklerinde de görüldüğü gibi, TC kendili katliamını siyasal örgütler üzerine atmaya çalışsın, hatta bu örnekle olduğu gibi birkaç örgüte birden atarak provokatif bir ortam yaratmaya işle-

mektedir.

Gelişen devrimci süreçte, faşizmden boş sap sormaya aday devlet devrimci siyasal yapılarla, geliştirdiğimiz devrimci dayanışmayı TC'nin bu tür provokasyonları bozamaz. Bizler biliyoruz ki, Faşizm kendi kanlı düzenini sürdürülebilir için her türlü sağduyu yöntemine başvurabilir. Ancak, bu tür yöntemlerle saldırılarına saldıranlar onları kaçınılmazdır.

Bu anlamda, amfist mücadelesinin ilk ne de son kşyudur yoldaş Emin DİKER.

Tüm devrimci demokrat, yurtsever güçler ve halklarımız bilmedir ki, bugüne kadar yitirdiğimiz onbinlerin de, yoldaş Emin DİKER'in de hesabını soracağız.

**EMİN DİKER YOLDAŞ YAŞIYOR,
TKEP/L SAVAŞIYOR**

**FASİZME KARŞI SİLAH BAŞINA
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE
BİRLİĞİ**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

- Devrimci İşçi Komiteleri
- Emekçi Kamu Çalışanları
- Emekçi Kadınlar
- Ekim Sanat Emekçileri
- Devrimci Öğrenci Birliği
- Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri
- Devrimci Emek Dergisi

DERGİMİZ ÇALIŞANI SERPİL ÜNAL TUTUKLANARAK ESKİŞEHİR TABUTLUĞUNA GÖNDERİLDİ

Çıkması bağdeğir gülden beri dergimiz üzerinde süren devlet baskıları, ülkelerimizde süren iş savaşını yükseltmiştir. De parasal olarak artarak devam ediyor.

Dergimiz yazarlarına ve yazışmaları müdürlerine bu güne kadar onlarca yıl hapis ve milyarlara lira para cezası verildi. Dergimiz bütüsü basıldı, telan edildi. Okurlarımıza ve dergimizin sahnelar gösterilmesine alında, işkencelerden geçirdi, tutuklandı. Bu güne kadar piken hemen hemen tüm sayılarımız ve kitaplarımız toplandı. Hala bir yazışmaları müdürlerimiz Şahinistan Cezaevinde tutuklu ve ölüm orucundular.

Şahinistan hürriyetimizimiz bu baskıları en son dergimiz çalışandanın Serpil ÜNAL'ın tutulduğunu bildirdi. Haber ve dayanışma için Cumartesi Anıları'nın Galatasaray'daki oturuma geyenine giden arkadaşımız 8 Haziran 1986 günü boyunca fotoğraf makinesineyle devülerek tamamen keşif olarak gösterilme alıydı. Dergiğin 'Peride Mürşide Şubesi'nde işkence gören arkadaşımız daha sonra tutuklanarak Eskişehir Tabutluğuna göndürüldü. Arkadaşımız Serpil ÜNAL'da Ölden Orucu Savaşlarımız arasında ve Hala Eskişehir Tabutluğundadır.

Sistem çözümlüğüünün katında olarak toplumun tüm ileri kesimlerine argınca saldırıyor. Bu saldırılardan doğal olarak sosyalist basın emekçileri de faşizmle mücadele alıyor. Fakat şunu bilmedirler ki Halklarımızın sosyalizm mücadelesinde amaçların, acilenin sesi olan dergimizi kapattırmayacağız. Faşist baskılara barleri yıldırmayacaklar.

KOMÜNİST BİLİNÇ İLE BEDENİ SİLHAHA DÖNÜŞTÜRENLERE BİN SELAM!

Bilinç tutsak edilemez. Tutsak olan bedendir. Tutsak olan bedeni komünist bir bilinç yönlendirse, o beden evrenin en güçlü silahtır. Bu silah ki tarihin her döneminde teçhizatı orduların, güçlü görünen iktidarların yok etti.

Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayan işçi ve emekçi sınıfların bedeni; yan yana ölüm orucuna yaradığınız bedencileriniz ve komünist kararlılığınızla faşist TC'yi dize getirenlere Türkiye ve K. Kürdistan halklarının tarihini yazıyorsunuz. size bir selam olsun.

20 Mayıs ortaya konan süresiz açlık grevi tarihi, 16 6 Mayıs geleneği ne de tabuduk politükasına karşı bir tavrıdır. Bu bilinçli tavır ötekilerimizle yükselen devrim sürecinin ve büyüyen iş savaşının sadece bir boyusudur. Faşist TC'nin içine düştüğü ekonomik ve siyasal krizden kurtulmak, ayaklarının altındaki toprağı kaydıran devrimci dalganın yükselişini engellemek, kaybetmek üzere olduğu siyasal skandam ve mülkiyetinde tuttuğu üretim araçlarını kurabilirlik için savaşını her biçimini kendisi için muahaz sayarak, her cepheden işçi ve emekçi sınıflara ve onların öncülerine saldırmaya devam ediyor.

Bir taraftan yükselen enflasyon ve hayat pahalılığıyla, bilinçsiz yığınları köleleştirirken, başka bir taraftan bilinçli külelere panzerlerle, köpeklerle, coplarla silahlarla saldırıyor. Bir yandan ulusal bilinçle ayağı kalkan Kürt halkına en şovren yöntemleri de kullanarak uçaklarıyla, tanklarıyla, toplarıyla, ötekilerimize saldırırken, diğer yandan sınıflar öncülerine açık infaz, kadim, gözdelemleri kaybetme, tutsak alma işkence yöntemleriyle saldırıyor. Ve bu saldırıdan sadece savaşı direk arzularıyla değil, her türlü araç kullanılarak yapıyor. Ordusu, polis, miti, sivil faşist örgütlenmesi, siyasi partisi, burjuva medyası, tarlaşlarınca yaygın, uzatılı tüm kurum ve kuruluşlarıyla toplumun bir karşı devrimci örgütleyerek yapıyor.

Böyle bir süreçte faşist TC'nin gerçek yüzünü açığa çıkarabilmek, onun savaş yöntemlerini kavramak, saldırılarını hoş karşılamak ve en önemlisi devrim cephesini örgütleyebilmek için, sağlam bir komünist bilinçle: çelik gibi bir devrimci irade gerekir. Doğaldır ki burjuvazi cepheye ordularıyla, ümiyle, alantarda panzeri polisiyle, savaşa işkenceci isleyle, kamusal medyayla, sivil faşistlerle, parlamentoda ötekilerle, muhalefet partileriyle, fabrikalarda işbirlikçi sendikalarıyla saldırır. Cezaevlerinde de gardiyanlarıyla ve genelgeleyle saldıracaktır.

Kaybedeceğimiz günümüz belli olan, sördürülen bu süresiz iş savaşına, her cephe de tam bir gençliğin burcuyla, kaybetmiş moral üstünlüğü ele geçirmek için devrimci tutsaklara saldırıyorlar. Ve sancıyorlar ki ellerinden silahlanma ve özgürlüklerini aldıkları devrim savaşçılarının öder duvar arasında yerleşmesi kolaydır. Ve yine sancıyorlar ki bedenlerini tutsak siddetinin beyanlarını da tutsak alabilir ve onlara her istediklerini yapabilirler. İşte yarıydıkları, bin yıllardır insan öğlunun kendi geleceğini belirleme inancı ile günümüz dünyasının komünist ideolojisidir.

Ki zaten sınıf savaşlarının sonucunu tayin eden de, silah üstünlüğü değil, kararlılık ideolojik ve politik üstünlüktür. İşte Açık Grevlerin ve Ölüm Orucuna bu perspektifle yaklaşınca, eylemleri kavramak, kazanımlarının büyüklüğünü anlamak mümkündür.

Açlık grevleri, sistemin ve ulusal medyanın bütün çabalarına ve anti propagandalarına rağmen, bir savaş karesi devrimciyle inatçı sınıfların çabasıyla, işçi ve emekçilere ulaşmış, geniş halk yığınlarının politik olmasını sağlayarak sürecin pratiğinin içine çekilmiş, gündem de belirleyici olmuştur. Açık Grevleri sayesinde, sistemin külelerin bilinçinde maskesinin düşmesine neden olan, yüzlerce panel, söyleşi, yüzlerce basın açıklaması, çeşitli kampanyalar, yürüyüşler, oturma eylemleri, işgaller, gösteriler, direnişler gerçekleşmiştir. Her gerçekleşen eylem karşısında savunmaya geçen sistem, kendini koruyabilmek için saldırganlığını artırmak zorunda kalmış, ayrılmış da bırakılmış.

Bilinçsizlikleri nedeniyle başlangıçta acıyan yaklaşımlarla olayı değeriendirilen toplum bilinci, direnç karşısında devletin içine düştüğü zeda gördükçe, kendilerinin azaletini ve sistemin iktidarlığını kavrama noktasına ulaşarak mücadeleyi herimsemeye başlamışlardır. Bu süreçte tutsak olmanın olumsuzluklarıyla birbirlerine sınıfların gerekliliğini gören devrim savaşçıları, bunun zorunluluğunu pratik olarak dışarıya öğretirken, sistemin baskısına hoyun eğen reformistlerde tapındıkları külelerin biliminde teşkar olarak ulusal çöplüğün kazanılmasına doğru savrulduklar.

Kuruluşlarını, burjuva parlamentoda gören bilinçsiz yığınlar bile iç savaş yükseldikçe iktidar partilerine yönelen devrimci sınıflardan önce olmaları, şimdilerde destekler duruma yükselirken reformistler burjuvazinin politikalarıyla sisteme uzakları zeytin dallarının kırıldığı, yasal partilerine yönelen sınıflardan görmeye başlanınca sağınacak yer bulamışları için, daha da savrulmaları kendilerinin gösteremediği, direnç gösteren devrim savaşçılarına 'ölüm araçlarını bırakın' diyecek kadar işbirlikçi sancıyorlar.

Devrim kendi cephesini örgütlerken (içinde ve dışarıda) diyalektik olarak da karşı devrim cephesini de örgütleyerek yitimi devam ediyor. Komünist ideolojisi kavrayamayanlar burjuvazinin yedekliği ne savruldukları, devrimci artan bir bilinç ile ölüm araçlarında bedenlerini silah yaparak faşist devletin maralmen diz çökmesini sağlıyor. Sistemin bütün saldırı silahları tek tek ilas ediyor. Hatta şimdilerde kendi silahlarına bile saldırmak ölüm araçlarını görüntülerinin yayınlanmasını yasaklıyorlar.

Dün Komünistlerin burjuva medya tekeline karşı uyguladığı devrimci siddet, basın özgürlüğü adına konayan reformistler, bu gün sızın onca özgür basının devrim yürütüğü karşısında ulusal bir burjuva saldırı silahtı olduğunu görüyor ve susuyorlar. Susuyorlar çünkü yayıncılık anlayışlarıyla devrim mücadelesinin amacı olma çabasında ki devrimci basının aksine, burjuva yayıncılık anlayışta ticari bir faaliyet gibi örgütledikleri kendi gazetelerinde ölüm araçlarını ilahlarını bile yüzünümlenmiş bir almadan yayınlayamıyorlar. Direnişlerde, SAG larla ve Ö.O larla devrimcilerin yanında yer alamadıkları gibi, yayıncılık politikalarında da devrimcilerin karşısına düşmekten korkuluyorlar.

İçinden geçtiğimiz iş savaş koşulları devrimin yasalarmın doğru işlenmesine katkı sunuyor. SAG larla, Ö.O larla bedenlerini yarıyana koyanlar, koşulların getirdiği karşı devrim cephesinin karşısında, dağınık bölük parçık devrim güçleriyle savaş kazanamayan sığın giriyor ve hapisten her alanda devrimci dayanışmaya ve mücadeleye birliklerini örmeye başlıyorlar.

Tutsak devrim savaşçılarının ortaya koyduğu bu bilinçli siper yoldaşlığının öğrenciliğinde, dışarıdaki tüm devrimci, sosyalistler, komünistler, öncülük yeteneklerini işçi ve emekçilerin gücüyle birleştirerek pratiğe dönüştürün. Özünde yoksullarla zenginlerin savaş olan bu savaşta, bilinçleriyle ölümlü bedenleri silaha çevirenlerin gücüne güç katın. Bu devrim kovalamaları alanlarda, sokaklarda fabrikalarda, zengin sınıflarında, medya tekelinde, plazalarda devrim yarınlarna çevirin. Gücün nacerliği değil, niteliğini öne çıkararak bilinçsiz külelerin gözünde güçlü görünen burjuvazinin kokusunun üstünü açın. Faşist devletin silah olarak kullandığı örgütlenmeleri kuramları dağıtın yığın. İşçi ve emekçilere yoksul halklara dayanılan bu savaş kazanmak, kaybedilen her canın hesabını sormak gündüdü.

Gün kavgaya, gün mücadeleye, gün devrimci dayanışmaya, gün savaş gündüdü. Zafer, dirençten, mücadeleyi yükseltmekten, savaşların olacaktır.

**YAŞASIN DEVRİMCI TUTSAKLARIN ÖLÜM ÖRUCU SAVAŞI
FAŞİZME KARŞI SİLHAH BAŞINA
YA DEVRİM YA ÖLÜM**

Akkışehir Mahallesi Ölüm Orucu Savaşçıları toplu halde.